

KOMÜNİZM: YENİ BİR AŞAMANIN BAŞLANGICI

Revolutionary Communist Party, USA'nın Manifestosu

Eylül 2008

Bize vaaz edilenin tersine, içinde yaşadığımız bu kapitalist sistem, insanlığın büyük çoğunluğunun canını teninden ızdıraplı bir kanama gibi ayıran – ya da anlık bir darbeyle heba eden – bu hayat biçimi, ne mümkün olan en iyi dünyayı temsil *ediyor* – ne de mümkün olan yeganeyi. Asırlar ve binyıllar boyunca günlük yaşamın seyrinin, insanlığın büyük çoğunluğunu ruhen ve bedenen cendereye makhum etmiş, çekilmez ızdırap, katlanılmaz aşağılanma, şiddet ve yıkım, kör cehaletin ve batıl inançların kara peçesi altında ezmiş olması, bu acı çeken insanlığın suçu *değildir* – ne de var olmayan tanrının ya da tanrıların "iradesi" veya değişmez ve değiştirilemez "insan tabiatı"nın sonucudur. Bütün bunlar, insanlık toplumunun, sömürenlerin ve ezenlerin hakimiyetinde bugüne kadar gelişmesinin ifadesi ve sonucudur... ama tam da bu gelişmenin kendisi insanlığı, bugüne dek yaşanmış olanın, artık hiç de böyle olması gerekmediği bir noktaya getirmiş bulunuyor – insanlığın, bireysel olarak, ve en önemlisi birbiriyle karşılıklı ilişkileri içerisinde, dünyanın her tarafında, geleneklerin ağır zincirinden kurtulup, bugüne kadar daha önce hiç tecrübe etmediği, hatta tam hayal bile edemediği biçimlerde boy atıp gelişebileceği, tamamen farklı bir hayatın mümkün olduğu bir noktaya getirmiştir.

I. Gecenin Uzun Karanlığı – ve Tarihsel Çığırın Açılışı

Sömürücü ekonomik ve sosyal ilişkiler, kadınların sistematik olarak erkeklerin hakimiyeti altında yaşamaları, insanlık toplumunun, çelişkili çıkarlar temelinde farklı sınıflara ayrılması, insanlar arasında daima var olmamıştır. Küçük bir grubun sadece zenginliği değil, yaşamak için en gerekli araçları tekelleştirmesi ve böylece çok daha fazla sayıda insanı şu veya bu şekilde kendi emrine amade köleleştirmesi, böylelikle bu küçük grubun siyasi iktidarı ve bu sömürüyü zorla yürürlükte tutan araçları tekelleştirmesinin yanısıra, toplumun entelektüel ve kültürel hayatına da hakim olarak, büyük çoğunluğu cehalete ve boyun eğmeye mahkum etmiş olduğu durum – ama insanlığın hali her zaman böyle değildi. Ne de insanlık varolduğu müddetçe insanların birbirleriyle ilişkileri ille de bu şekilde kalmaya mahkum değildir. Bu baskıcı ayrışmalar binlerce yıl önce başladı, daha önceki komünal toplum biçiminin yerini aldı, komünal toplumun kendisi de binlerce yıl yaşamıştı, en genel ihtiyaçları elinde tutan ve ihtiyaçlarını karşılamak ve yeni nesiller yetiştirmek için ortak çalışan, oldukça küçük insan topluluklarından oluşuyordu.

Bu ilk komünal toplumların parçalanması, insanların diğerlerinin üzerinde üstünlük sağlama ve başkalarının sırtından "öne geçme"ye çalışmayı güden bir çeşit "doğal eğilim" yüzünden olmadı, ne

de bu parçalanma, erkeğin kadını boyunduruk altında tutması, veya bir "ırktan" insanların diğer "ırkları" alt etmesi ve yağmalaması yönlü sözümona bir çeşit "genetik yatkınlık" yüzünden ortaya çıkmadı. Kuşkusuz ilkel komünal toplum zamanında çelişkiler vardı, insanlar birbirleriyle karşılaştığında aralarındaki görüş ayrılıklarını kolayca çözemediler, ama bu toplumlar, bugün çokça aşınası olduğumuz baskıcı ayrışmaların kurumlaşmış niteliğine sahip değillerdi. Birilerinin diğerleri üzerinde efendilik tesis etmesi ve başkalarını kendisi için çalışmaya zorlayarak zenginlik ve iktidar edinmeye çalışması fikri, bu komünal toplumlardaki insanlara yabancı ve öfke uyandırıcı gelirdi. Sınıf ayrışmalarının ve insanlar arasındaki baskıcı sosyal ilişkilerin ortaya çıkması, insanların doğal "dış" çevreyle ilişkilerinin değişmesine dayanıyordu, özellikle de bu insanların yaşam için gerekli temel maddi ihtiyaçları üretmeyi ve yeni nesiller yetiştirmeyi gerçekleştirme yöntemlerindeki değişikliklere.

Özellikle, bu üretim ve yeniden-üretim örgütlenmesi, toplum tarafından üretilen sırf yaşamı sürdürmek için gerekli olanın ötesindeki üretim fazlasını artık bütün toplumun değil de bireylerin kontrol ettiği şekilde yapılmaya başlayınca, özellikle insanlar az çok yerleşik hayata geçince ve bu yerleştikleri toprak üzerinde tarım üretimine başlayınca, işte o zaman uzun karanlık başladı; insanlığın efendiler ve köleler, güçlüler ve güçsüzler, yönetenler ve yönetilenler, toplumun yönünü belirlemede tayin edici rolü olanlar ve bunlar tarafından kaderi bu halle tayin edilenler, hatta bu kaderlerinin belirlenmesinde herhangi bir söz sahipliğinden tamamen yoksun olanlar şeklinde ayrışma başladı.

İnsanlığın büyük çoğunluğu için binlerce yıllık bu karanlığın başından sonuna kadar, köleliğin, ırza geçmenin, yağma savaşlarının, ellerinden alınan bir hayatın, aşırı ızdırıp ve umutsuzluğun artık "insanlık hali" olmadığı farklı bir hayatı hayal etti insanlar. Farklı bir dünya özlemi, değişik dini fanteziler biçiminde ifadesini buldu – bu dünyanın dışında sözde insanların kaderini belirleyen ve belirleyecek olan, bu hayatta olmazsa da gelecek hayatta, bu dünyada sonsuz ızdıraplara katlananları sonunda ödüllendirecek tanrı veya tanrılara umut bağlamak gibi. Fakat aynı zamanda bu dünyadaki şeyleri bilfiil değiştirmek için de çeşitli girişimler oldu. Başkaldırılar ve ayaklanmalar, büyük isyanlar, silahlı çatışmalar, hatta toplumları ve değişik toplumlar arasındaki ilişkileri önemli oranda dönüştüren devrimler oldu. İmparatorluklar yıkıldı, monarşiler ortadan kaldırıldı, köle sahipleri ve feodal efendiler alaşağı edildi. Ama yüzlerce ve binlerce yıl boyunca, bu savaşlarda birçok insanın, isteyerek ya da istemeyerek, kurban edilmiş olmasına rağmen, sonuç hep sömürücü ve baskıcı bir grubun yönetiminin yerini bir diğerinin alması oldu – şu veya bu biçimde, toplumun küçük bir kesimi, zenginliği, siyasi iktidarı, entelektüel ve kültürel hayatı tekelleştirmeye, toplumun büyük kesimine hükmetmeye ve baskı altında tutmaya, rakip devletlerle ve imparatorlarla defalarca savaşlara girmeye devam etti.

Bütün bunların hepsi esas itibariyle değişmeden kaldı – bütün özverilerine ve mücadelelerine karşın, insanlık için yeni bir gün hiç bir zaman doğmadı... ta ki 100 yıl kadar önce, kökten farklı yeni birşey ortaya çıkana kadar: bütün dünyada sömürü ve baskının bütün ilişkilerine ve insanlar arasındaki yıkıcı antagonist çelişkilere son vermeyi sadece arzulamakla kalmayıp, buna muktedir de olan insanların başkaldırısıydı bu. 1871'de "kendi" devletleriyle Alman devleti arasındaki savaşın ortasında, uzun zaman sömürülen, yoksullaştırılan ve horlanan emekçi halk, Fransa'nın başkentinde, iktidarı almak ve insanlar arasında yeni biçimde birlik kurmak için ayağa kalktı. Bu, Fransa'nın sadece tek bu parçasında hayat bulmuş olan ve sadece iki ay gibi kısa süren, ancak embriyonik biçimde, sınıf ayrımları ve insanlar arasındaki baskıcı bölünmeyi nihayet ortadan kaldıracak olan komünist toplumu temsil eden Paris Komünü'yü. Komün, eski düzenin ağırlığı ve zoruyla ezildi – onu kahramanca fakat nihayetinde nafile bir çabayla ayakta tutmaya çalışan binlerce kişi katledildi. Ama o zamanlar çok kısa sürmüş olsa da, yeni bir dünyaya doğru ilk adım atılmış oldu, yol açılmıştı, yol gösterilmişti.

Paris Komünü olaylarından da önce, komünist hareketin kurucuları, Karl Marks'ın ve onun çağdaşı ve fikir arkadaşı olan Frederick Engels'in çalışmalarıyla, sömürsüz ve baskısız, kökten farklı yeni bir dünya ihtimali bilimsel olarak tesis edilmişti. Komün'den sadece bir kaç yıl önce, Marks'ın bizzat belirttiği gibi:

Bir kez iç bağlantı kavrandığında, mevcut koşulların daimi ve kalıcı gerekliliğine olan tüm teorik inanç, onun pratikte çökmesinden önce yıkılır¹

Ve Marks'ın gerçekleştirdiği budur: Marks, sadece Avrupa'da sömürünün hakim biçimi olan ve artarak dünyanın geniş bölümlerini sömürgeleştiren kapitalist sistemin "iç bağlantılarını" değil, aynı zamanda kapitalizm ve önceki toplumlar arasındaki "iç bağlantıları" da bilimsel olarak kazıp gün ışığına çıkardı – böyle yaparak ne kapitalizmin devamı için, ne de çoğunluğun azınlık tarafından sömürü ve baskısına dayanan herhangi bir toplumun mevcudiyeti için hiçbir "daimi ve kalıcı gereklilik" olmadığını gösterdi. Bu, insanlığın gerçeği kavrayışında köklü bir yenilikti, pratikte tüm dünyada insan toplumunun ve insan ilişkilerinin eşi görülmemiş bir devrimcileşmesi yönünde dünya-tarihsel bir yeniliğin teorik temelini tesis etti.

Marks'ın yaptığı en temel buluş, insan toplumunun karakterinin, ve toplumdaki insanlar arası ilişkilerin, düşünceler ve bireylerin – ne tek tek şahısların ne de doğa üstü güçlerin – arzusu tarafından belirlenmediği, fakat yaşam için gerekli ihtiyaçların üretiminin ve yeniden-üretimine gerekliliği ve bu üretim için bir araya geliş biçimleri ve bu ihtiyaçları karşılamak için hangi araçları kullandıkları tarafından belirlendiği idi. Bugünkü dünyada, mevcut olan yüksek derecede geliştirilmiş teknoloji yüzünden – özellikle de yaşam için gerekli temel ihtiyaçların üretimi sürecinin uzağında kalanlar tarafından – şu kolaylıkla unutulabiliyor ki, eğer bu temel ihtiyaçları (beslenme, barınma, nakliyat vb.) karşılamak için üretim faaliyeti devam ettirilmezse ve eğer insan toplumları kendi neslini devam ettirmeye muktedir olmazsa, o zaman kısa süre içinde hayat durur, "normal olarak" işlemeye devam ettikleri sürece işleyişleri hiç durmayacak sanılan şeyler artık mümkün olmaz. İnsanlığın tarihsel gelişmesi ve toplumsal örgütlenmesinin tüm karmaşık katmanlarının içine nüfuz ederek, insan toplumunun işleyişinin temelini oluşturana ve esas özünü kavrayıp ortaya dökmek, Marks'ın muazzam bir başarısı ve paha biçilmez katkısıdır.

Ayrıca Marks gösterdi ki, herhangi bir zamanda insanların yaşam için gerekli maddi ihtiyaçları ne tür araçlarla ürettikleri ve yeniden-ürettikleri – üretici güçlerin (yani toprak, ham maddeler, basit ya da karmaşık teknoloji, bilgileri ve becerileriyle insanların) niteliği ne olursa olsun – esasen ve nihayetinde üretici güçleri en iyi şekilde kullanmak için insanların nasıl örgütleneceğini, ne gibi *üretim ilişkilerine* gireceklerini tayin eder. Bir kez daha, Marks, bu üretim ilişkilerinin, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar bireylerin niyeti ve keyfine bağlı bir mesele olmadığını, zorunluluk meselesi olduğunu ve esasen belirli bir zamandaki üretici güçlerin karakterine uymak zorunda olduğunu gösterdi. Mesela, eğer bugünkü modern ekonomilerde kilit rol oynayan bilgi teknolojisi ve ilgili üretim süreçleri, küçük gruplardan oluşan (nüfuslarının hacmine bağlı olarak) geniş alanlarda, eski komünal toplumların yaşam biçimine uygun olarak yiyecek arayan ve avlanan toplumlara sunulmuş olsaydı, bu teknolojinin sunumu, bu toplumların niteliğinde çarpıcı değişimlere yol açardı; yaşam biçimleri önemli oranda bozulurdu ve değişirdi. Veya örneğin, kölelik döneminde ve kölelik 1860'larda İç Savaş'la ortadan kaldırıldıktan sonra geçen yüz sene boyunca, Amerika Birleşik Devletleri'nin güney bölgesinde, modern teknoloji, yaşam biçiminin belkemiğini oluşturan büyük çiftlik tarımında etkili olarak kullanılamazdı. Bu büyük çiftlik tarımına damgasını vuran özellik, düşük seviyede bir teknoloji, buna mukabil önce çok sayıda köle tarafından, daha sonra ise yarıcılar ve çiftlik çalışanları tarafından gerçekleştirilen son derece emek-yoğunluklu bir iş olmasıdır: durup dinlenmeksizin "sabahın köründen gece yarısına kadar" insanın belini kıran bir işti bu. Ve gerçekten özellikle de 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yeni teknolojinin güney tarımına girmesi – özellikle artan oranda traktörler, biçerdöverler vb. – eski çiftlik sistemini çökertti, ve bu, şu veya bu biçimde eskiden toprağa zincirlenmiş olan çok sayıda siyah halkın

topraktan kopmasının, hem kuzey hem de güneydeki şehirlere göç etmesinin esas nedeniydi. Buna karşılık, bu mücadele, legal ayrımcılığın ve Ku Klux Klan ve diğer beyaz üstünlükçü ırkçılar tarafından estirilen açık terörün sona erdirilmesi mücadelesini başlatmanın maddi temelini önemli bölümünü oluşturdu – ki olağanüstü fedakarlık ve kahramanlık örnekleriyle dolu olan bu mücadele, siyah halkın ezilmesine son vermemiş ve verememiş olmasına rağmen, ABD toplumuna, özellikle siyah halkın durumuna, önemli değişiklikler getirmiştir – siyah halkın ezilmesi ise, ABD’deki kapitalist-emperyalist sistemin ayrılmaz ve esas bir parçası olmuştur, bugün de olmaya devam etmektedir.²

Bu, Marks’ın gün ışığına çıkardığı diğer önemli bir gerçeğe işaret eder: belirli bir zamanda var olan üretim ilişkilerinin temelinde daima siyasi ve ideolojik bir *üstyapı* – siyasi yapılar, kurumlar ve süreçler, düşünce biçimleri ve kültür – ortaya çıkar, ki bu üstyapı, temel anlamında, hem mevcut üretim ilişkilerine tekabül etmek zorundadır ve edecektir, hem de bu üretim ilişkilerini muhafaza etmeye ve pekiştirmeye hizmet edecektir. Marks ayrıca göstermiştir ki, üretici güçlerdeki değişikliklerin, boyunduruk ve hakimiyet içeren üretim ilişkilerinin ortaya çıkmasına yol açtığı zamandan beri, toplum, konumları üretim sürecinde oynadıkları farklı rollere dayanan farklı *sınıflara* ayrılmıştır. Sınıflara ayrılmış toplumda, ekonomik olarak hakim sınıf – toplumda önemli üretim araçlarına (teknoloji, toprak ve doğal kaynaklar vs.) sahip olmayı ve denetlemeyi tekelinde tutan grup – siyasi ve ideolojik üstyapıya da hakim olacaktır. Ekonomik olarak hakim olan bu sınıf, siyasi iktidarı da tekelinde tutacaktır. Bu siyasi iktidarın tekelleştirilmesi *devlette* – özellikle polis ve ordu da dahil siyasi baskı araçları, yargı sistemi, ceza kurumları ve yürütme erkinde – vücut bulur ve "meşru" silahlı kuvvetlerin tekelleştirilmesinde yoğun ifadesini gösterir. Böylece, toplumu etkisi altında tutan egemen düşünce biçimleri, bunun kültüre yansması da dahil, egemen sınıfın bakışına ve çıkarlarına uyar (Marks ve Engels’in Komünist Manifesto’da açıkladığı gibi, toplum sınıflara ayrıldığı sürece, her çağın hakim olan düşünceleri o topluma hakim olanların düşünceleridir).

O zaman toplumda değişikliğin esas temeli, değişikliğin altında yatan itici güçler nelerdir? Marks, insanların faaliyetleri ve buluşları sonucu, üretici güçlerin nasıl sürekli geliştiğini ve bir süre sonra geliştirilmiş olan yeni üretici güçlerin, mevcut üretim ilişkileriyle (ve bu üretim ilişkilerini yansıtan siyasi ve ideolojik üst yapıyla) nasıl antagonizme girdiğini tahlil etti. Bu noktada, Marks’ın belirttiği gibi, mevcut üretim ilişkileri, tam anlamıyla, üretici güçlerin üzerinde bir engel, bir zincir olmuştur; bu durum ortaya çıktığında, esas amacı, üretim ilişkilerini devrimcileştirmek, bunları üretim güçleriyle uyumlu hale getirmek ve üretim ilişkilerinin, bu gelişmenin önünde engel olmak yerine, bunları geliştirmeyi uygun hale getirmeyi sağlayan bir devrimin gerçekleştirilmesi gerekir. Böyle bir devrim, üretim ilişkilerini, üretici güçlerinin gelişme biçimine uygun olarak dönüşürmeye gerçekleştirmeye azimli bir sınıfı temsil eden güçler tarafından güdümlenecektir. Fakat bu devrim sadece *üstyapıda* – toplumda siyasi iktidar için mücadelede, eski devlet iktidarının yıkılıp parçalanması ve yeni bir devletin kurulması yoluyla – olmalıdır ve olabilir, bu da ardından üretim ilişkilerinin, aynı zamanda üstyapının kendisinin, yeni hakim sınıfın çıkarlarına ve bu sınıfın üretici güçlerini daha fazla dizginlerinden boşandırma ve kullanma yeteneğine uygun olarak dönüşümünü mümkün kılar.

Elbette, devrim son derece karmaşık bir süreçtir, farklı görüşlerden ve amaçlardan insanları ve grupları kapsar, böyle bir devrimi gerçekleştirenler, temelde yatan çelişkilerin – üretici güçler ve üretim ilişkileri arasındaki çelişkilerin – neler olduğunun az ya da çok bilincindedirler, ki bu çelişkilerin gelişimi, böylesi bir devrime olan ihtiyacı, böylesi bir devrimi mümkün ve gerekli kılan dinamikleri ortaya çıkartmıştır. Ama sonuçta bu çelişkilerin ve dinamiklerin etkisi, üretim ilişkilerini üretici güçlerin gelişmesiyle uyumlu hale getirme yönünde dönüştürmenin gerekliliği doğrultusunda hareket edebilenleri ve edenleri öne çıkaracaktır. Mesela 18. yüzyılın sonlarında ve 19. yüzyılın başlarında, en radikal burjuva devrimi olan Fransız devriminde olan buydu: birçok farklı sınıf ve toplumsal gruplar bu devrimde yer aldılar, ama son tahlilde, iktidara yerleşmeye

muktedir olanlar, eski feodal sistemin yerine kapitalist sistemi kurmayı güden siyasi güçler oldu, çünkü ekonomideki, ve bu temelde bütün toplumdaki bu dönüşüm, üretim ilişkilerini, üretici güçlerin gelişmesine uyum sağlayacak hale getirmenin yolunu temsil ediyordu.

Amerika iç savaşı da, Marks'ın, insanlık tarihinin gelişimine ilişkin geliştirdiği ve uyguladığı temel ilkelere ve metoda örnektir. Bu iç savaş esas olarak iki farklı üretim tarzının – kapitalizm ve kölecilik biçimindeki iki farklı üretim ilişkisi sisteminin – birbiriyle antagonist çelişki içine girmesi ve aynı ülkede artık birarada yaşamalarının mümkün olmaması sonucu patlak verdi. Ve bu iç savaşın sonucu şuydu: Kuzey'de merkezileşen kapitalist sınıfın zaferiyle birlikte, kölecilik ortadan kaldırıldı ve kapitalist sistem bütün ülkede egemen oldu – yine de, özellikle iç savaş takip eden kısa Yeniden İnşa süresinden sonra, Güney'li toprak aristokrasisi ve gelişen kapitalistler, bütün ülkedeki yönetici sınıfa dahil edildiler, hatta yönetici sınıf içerisinde büyük bir etkiye sahiptiler, eski köleler ise bir kez daha baskı altına alınırken, kölelikten hiç de daha hafif olmayan sömürü ve baskıya maruz kaldılar (köleliğin bazı biçimleri, özellikle Güney'de, köleliğin yasal ve resmi olarak kaldırılmasından uzun süre sonra var olmaya devam ediyordu).

Bu tarihsel örneklerden de görülebilir ki, Toplumda niteliksel değişiklikler getirmiş olan fakat yine de yeni bir sömürücü sınıfın hakim bir konuma yerleşmesinden başka bir duruma yol açmayan bu devrimlerde, gidişat öyle bir şekilde kendisini tekrarladı ki, ezilen halk kitleleri bu devrimlerde büyük fedakarlıklar yaptığı (ve feda da edildiği) halde (mesela, ABD iç savaşında, izin verildiklerinde, 200,000 eski köle Kuzey'lilerin safında savaştı, ve bu kölelerin ölüm oranı, Kuzey ordusundaki diğer askerlerinkinden çok daha yüksekti) son tahlilde, bu fedakarlığın meyvelerini eski ya da yeni sömürücüler topladı. Sınıf ayrımı ve ezen sınıf hakimiyetinin ortaya çıkması ve topluma damgasını vurmasından bu yana, durum bu olmuştur. Tek mümkün olan buydu... *ta ki bugüne kadar.*

Marks'ın gün ışığına çıkardığı en önemli ve özgürleştirici şey, keşfettiği dinamiklerin sonucu olarak, insan toplumunun gelişmesinin, kökten farklı bir dünyanın mümkün olduğu bir duruma yol açmasıdır. Burada en temel terimlerle kabataslak tanımladığımız karmaşık gelişmelerden geçerek, bir bütün olarak insanlık tarafından paylaşılabilir, her yerde insanların maddi ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılabilir, diğer taraftan da daha önce hiç olmamış derecede zengin bir entelektüel ve kültürel hayat sağlayabilecek bir bolluğu yaratmayı ve giderek genişletmeyi mümkün kılan üretici güçler bugün artık mevcuttur. Bunu genel anlamda olanaklı kılan bir teknolojinin gelişmiş olması bir yana, bu teknoloji ortak olarak çalışan geniş insan grupları tarafından kullanılabilir durumdadır – ve kullanılmalıdır da. Marks, insanlık için son derece yüksek bedele mal olan ve son derece büyük tehlike teşkil eden bugünkü dünyaya egemen kapitalist sistemin temel çelişkisini ortaya koyar: üretimin gerçekleştirilmesinin toplumsal tarzı ile bu üretim sürecinin kendisinin ve üretilenin küçük sayıda bir kapitalistler grubu tarafından şahsi temellükü ve kontrolü arasındaki çelişki. Parti programımızın vurguladığı gibi:

Bugünkü dünyada şeylerin üretimi ve üretilen şeylerin dağıtımı büyük oranda kolektif çalışan insanlar tarafından yapılmakta ve yüksek oranda koordine edilmiş ağlar halinde örgütlenmektedir. Tüm bu sürecin temelinde proletarya vardır, hiçbir şeye sahip olmayan, ancak bu geniş toplumsal üretici güçleri yaratan ve işleten enternasyonal bir sınıf. Bu olağanüstü üretici güçler, insanlığın, yeryüzünde yaşayan tek tek her kişinin temel ihtiyaçlarını karşılamasını mümkün kılmanın yanı sıra, tamamen farklı toplumsal ilişkiler ve değerlere sahip yepyeni bir toplum, herkesin gerçekten ve tam anlamıyla gelişip birlikte ilerlediği bir toplum inşa etmesini de mümkün kılabilir.³

Bunu başarmak – kapitalizmin temel çelişkisini devrim aracılığıyla çözmek, insanlığın ezenler ve ezilenler, yönetenler ve yönetilenler olarak ayrılmış olmalarının ötesine geçmek – komünist devrimin amacıdır. Bu, kapitalizmin egemen olduğu, sömürü ve toplumsallaşmış üretim

koşullarında yerine getirilen, üretim ilişkilerini üretici güçlerle aynı seviyeye getirme potansiyelinde somutlaşan, bütün bu üretici güçleri, insanlar da dahil, daha fazla dizginlerinden boşandıran, proletaryanın en temel çıkarlarını gözetten bir devrimdir. Ama, kendi çıkarları temelinde devrim gerçekleştiren önceki sınıflardan farklı olarak, devrimci proleterya, basitçe, kendini ve siyasi temsilcilerini toplumun yönetici pozisyonuna yerleştirmeyi amaçlamıyor; toplumun sınıflara bölünmüş olmasını aşmayı amaçlıyor, bütün baskıcı ilişkileri kökünden sökmeyi, böylece bütün kurumları ve aygıtları, toplumun bir bölümünün diğer bölümüne hükmetmesini ve baskı altına almasını sonunda ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Marks'ın kısa ve öz biçimde özetlediği gibi, bu devrimin amacı "4 Tümden Ortadan Kaldırma" diye bilinegelendir ve bu devrim ancak bu "4 Tümden Ortadan Kaldırma" gerçekleştiği zaman tamamlanmış olacaktır: bütün sınıf ayrışmalarının, bu sınıf ayrışmalarının dayandığı bütün üretim ilişkilerinin, bu üretim ilişkilerini yansıtan bütün toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden bütün fikirlerin devrimleştirilmesi. Marks ayrıca proletaryanın ancak bütün sınıfları özgürleştirerek kendisini özgürleştirebileceğini vurgulamakla, bunun özünü berrak ve güçlü bir tarzda yakalayıp dile getirmiştir.

İşte bütün bunlardan dolayı, komünist devrim insanlık tarihindeki en köklü ve gerçek özgürleştirici devrimi temsil eder.

Marks, çıkarttığı sonuçları oluşturmasına yol açan geniş tarihi tecrübeyi tahlil ederken, tarihi gerçekten de insanların yaptığı, ama bunu kendi diledikleri biçimde yapamadıkları yönündeki derin kavrayışa işaret etti. İnsanlar, eski kuşaktan miras aldıkları maddi koşullar temelinde – ve özellikle özünde yatan ekonomik koşullar ve ilişkiler temelinde –ve bu koşulların çelişkili doğası içinde mevcut bulunan muhtemel değişim yolları temelinde tarihi inşa ederler.

Revolutionary Communist Party, USA (Devrimci Komünist Partisi, ABD) Başkanı Bob Avakian'ın, *Devrim Yapmak ve İnsanlığı Özgürleştirmek* (1. bölüm)'de dikkat çektiği gibi:

Burda doğal dünyadaki evrimle bir karşılaştırma yapabiliriz. Ardea Skybreak'in evrimle ilgili kitabında tekrar tekrar vurgulanan noktalardan biri, evrim sürecinin ancak, zaten mevcut olanın temelinde değişiklik ortaya çıkarabileceğidir... Doğa aleminde evrim, mevcut gerçekler ve mevcut sınırlamalar (veya, başka ifadeyle mevcut gereksinimler) temelinde ve bununla ilişki içinde ortaya çıkar ve çıkması mümkündür.⁴

Bu şu soruyu soranlara temel cevabı veriyor: siz kim oluyorsunuz da toplumun nasıl örgütlenebileceğine karar vereceksiniz, siz komünistler ne hakla, hangi değişikliğin mümkün olduğunu ve nasıl olacağını dikte ediyorsunuz? Esasında bu soruların kendisi abes; ve insan toplumu kadar genel olarak maddi dünyanın tarihsel gelişme dinamiklerinin – ve değişikliğin sahip olduğu muhtemel yollarının – esas itibarıyla yanlış kavranmasını dile getiriyor, bu sorular. Bu bir kuşun neden timsah doğurmadığını sormaya benziyor – ya da insanlığın neden bütün dünyayı kendi başlarına uçarak dolaşabilecek, bir sıçrayışta gökdelenlerin tepesine sıçrayabilecek, x-ışınlarıyla görme yeteneğine sahip çocuklar üretmediğini sormayı anımsatıyor. Siz kim oluyorsunuz da insanların üremesiyle nelerin ortaya çıkacağını dikte ediyorsunuz, siz kim oluyorsunuz da insan yavrularının bazı özelliklerinin olup bazı özelliklerinin de olmayacağını söyleyebileceksiniz? Bu "siz kim oluyorsunuz" meselesi değil, ama maddi gerçeğin ne olduğu ve bu maddi gerçeğin – çelişkili – niteliğinde, değişiklik için hangi ihtimallerin yattığı meselesidir. Buradaki mesele ikilidir:

İnsanlık tarihinde ilk defa, maddi koşullar egemenlik ilişkilerini, baskıyı ve sömürüyü nihai olarak ortadan kaldırmayı olanaklı kılmaktadır; ve bu amaca doğru mücadeleye rehberlik edecek teorik anlayış, bu ihtimali ortaya çıkararak maddi gerçekten ve onun tarihsel gelişiminden hareket etme temelinde oluşturulmuştur.

Aynı zamanda, insan toplum ilişkilerinin dünya-tarihi dönüşümü ancak gerçek maddi koşulların işlenmesi ve bunu karakterize eden çelişkiler temelinde olabilir, ki bu maddi koşullar, sözkonusu olasılığın yolunu açar, ama köklü toplumsal dönüşümün başarılmasına karşı engelleri de barındırır; bu çelişkili dinamik hakkında bilimsel anlayış ve yaklaşım – ve bu bilimsel metod ve yaklaşım temelinde örgütlenmiş grubun önderliği –gereklidir, ki dünya çapında komünizme ilerleyerek bu dönüşümün gerçekleştirilebilmesi için gereken karmaşık ve zorlu mücadele yürütülebilsin.

II. Komünist Devrimin İlk Aşaması

Paris Komünü insanın özgürlüğünü daha da yükseltmeye çıkarma konusunda ilk büyük girişimdi ve geleceğin bir müjdecisiydi, fakat Paris Komünü gerekli önderlikten yoksundu, ve ona, eski düzenin güçlerinin saldırılarına karşı durabilmek, ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve ideolojik alanlarda toplumu köklü olarak dönüştürebilmek için gerekli olan bilimsel anlayış tarafından rehberlik edilmemekteydi. Paris Komünü'ne bilimsel bir bakış açısı ve yöntemle değil de romantik yaklaşan bazıları, bilimsel, Marksist bir bakış açısı temelinde birleşmiş örgütlü bir önderliğin yokluğunun, Komün'ün erdemlerinden biri olduğunu söylemeyi severler. Fakat gerçekte bu Paris Komünü'nün en büyük zayıflıklarından biriydi ve çok kısa bir süre sonra yenilmesine neden olan temel faktörlerden biriydi. Böyle bir önderliğin olmayışı – ve kurumsal bir önderliği temelden ortadan kaldıracak ölçütlerin uygulanmaya çalışılması – Komün'ün, kendisini ortadan kaldırmaya ve – sömürücülerin bakış açısıyla bakıldığında çok korkunç olan – komünist devrim hayaletinin bir daha asla ortaya çıkmamasını garanti altına almaya kararlı olan örgütlü güçleri yeterince bastıramamasının temel nedenlerinden biridir. Özellikle Marks'ın vurguladığı gibi, komünarlar karşı-devrimin kalesi olan komşu Versailles'in üzerine derhal yürümeyi başaramadılar; ve bu yüzden karşı-devrim gücünü toparlayabildi, Paris'in üzerine yürüyebildi ve bu süreçte Komün'ün en kararlı binlerce savaşçısını katlederek Komün'e büyük darbeler indirebildi.

Fakat bir dereceye kadar Komün'ün zaaflarından ve sınırlılıklarından dolayı ortaya çıkan doğrudan sonuçlarının ötesinde, gerçek şudur: eğer Komün karşı-devrimin saldırılarını alt etseydi ve hayatta kalsaydı, o zaman sadece kısa ve parlak bir dönem iktidarı elinde tuttuğu başkent Paris'i değil tüm toplumu yeniden örgütlenme ve dönüştürme daha büyük sorunu ile karşı karşıya kalacaktı. Hala büyük oranda küçük çiftçilerden (köylülerden) oluşan bir ülkede temelden yeni ve farklı bir ekonomi, sosyalist bir ekonomi yaratmak, geniş ve köklü eşitsizlik ve baskıyı, özellikle de binyıllardır kadınları köleleştiren zincirleri ortadan kaldırmak zorunda kalacaktı. Ve burada yine Komün'ün zayıflıkları ve sınırlılıkları durmaktadır: kadınlar Komün'ün yaratılmasında ve savunulmasında hayati bir rol oynadılar, fakat buna rağmen Komün içerisinde kadınlar ikincil bir konumda tutuldular.

Paris Komünü'nün yenilgiye uğratılmasından sonraki 50 yıldan daha kısa bir süre içerisinde, emperyalistler arasındaki birinci dünya savaşının sırasında Rus imparatorluğu olarak adlandırılan yerde çok daha kapsamlı ve derinlikli bir devrimci dönüşüm başarıya ulaştı. Bu devrim bu imparatorluğun kalıtsal yöneticisi olan Çarı (Rus Çarı'nı) alaşağı etti ve daha sonrasında Çarlık yıkılır yıkılmaz "iktidarı ele geçirmeye" ve toplumun kontrolünü eline almaya kalkışan kapitalist sınıfı yerle bir etti. Lenin'in önderlik ettiği bu devrim yoluyla dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyetler Birliği ortaya çıktı; ve her ne kadar Lenin 1924 yılında öldüyse de, 20 milyondan fazla Sovyet vatandaşının ölümüne neden olan ve ülkeye büyük bir yıkım getiren ikinci dünya savaşı sürecindeki Nazi Almanyası'nın Sovyetler Birliği'ni işgali de dahil olmak üzere, ülke içinde ve ülke dışında karşı-devrimci güçlerden gelen insafsız tehditler ve tekrarlanan saldırılarla yüzyüze

gelmesine rağmen, sonraki birkaç onyıllık süre için bu sosyalist dönüşüm Sovyetler Birliği'nde sürdürüldü.

Lenin Rus devrimine ve onun ilk büyük adımı olarak siyasi önderliği ele geçirme, sağlamlaştırma, ve sosyalist dönüşüm yolunda ilerlemeye önderlik etme sürecinde, Marks'ın gerçekleştirmiş olduğu çığır açıcı bilimsel gelişmeler temelinde ilerledi, ve bu, canlı Marksist bilimi geliştirmeyi sürdürdü. Lenin Paris Komününden ve yine insanlığın tarihsel deneyiminden ve doğal dünyadan önemli dersler çıkardı. Bu derslerin en önemlilerinden biri olarak, Lenin, kapitalist sistemi yıkmak için halk kitlelerinin gittikçe bilinçli bir mücadele yürütmelerini sağlamak ve daha sonra tüm dünya çapında nihai komünizm hedefine doğru toplumun radikal dönüşümünü gerçekleştirmek için öncü bir Komünist partisinin esas olduğu anlayışını sistemleştirdi.

Lenin ayrıca Paris Komünü'nün acı derslerinin özeti temelinde Marks tarafından ortaya konulan, Komünist devrimi sürdürme sürecinde, kapitalist sisteme hizmet eden hazır eski devlet mekanizmasını ele geçirmenin mümkün olmadığı; bu devleti alaşağı etmenin ve kökünden sökmenin, yerine yeni bir devlet inşa etmenin zorunlu olduğu anlayışını uyguladı ve geliştirdi: gerçekte kapitalist sınıf (burjuvazi) diktatörlüğü olan şeyin yerine, toplumun devrimci dönüşümünü ileri taşımada halk kitlelerini giderek sürece katacak, temelden farklı türden bir devlet olarak, yükselen, devrimci olan sınıfın politik yönetimini, proletarya diktatörlüğünü kurmak gerekir. Lenin bu devrimci diktatörlüğün iki temel nedenden dolayı zorunlu olduğunu söylemektedir.

1) Sömürücülerin – ülke içindeki eski ve yeni sömürücüler ve dünyanın diğer yerlerindeki sömürücülerin – temelden farklı bir toplum (ve dünya) ortaya çıkarmaya ve “4 tüm”ü başarma doğrultusunda ilerlemeye yönelik halk kitlelerinin verdikleri mücadeleyi bastırmalarını engellemek.

2) Komünizme doğru geçişin çeşitli aşamaları boyunca halkın farklı kesimleri arasında değişen derecelerde varlığını koruyacak olan eşitsizliklere rağmen, proletarya diktatörlüğünün bu türden sosyal eşitsizlikleri kökten kazıma ve nihayetinde daha ileriye giderek tüm dünya çapında baskıcı sosyal bölünmelerin artık ortaya çıkmayacağı, ve yasaların ve hakların uygulanmasının kurumlaşmış bir aracı olarak devletin artık gerekli olmayacağı ve bizzat devletin yerini halkın kendiliğinden idaresinin alacağı, sınıf farklılıklarının ve antagonizmaların olmadığı noktaya ulaşma hedefine yürünürken her noktada halkın haklarını garanti altına almak.

Parti tüzüğümüzün önsözünden yine alıntı yapacak olursak:

Daha önceki tüm devletler sömürü ilişkilerinin genişletilmesine ve savunulmasına hizmet ettiler; bu devletler sömürücü sınıfların egemenliğini icra ettiler, ve bu ilişkilerdeki herhangi temelden değişimlere karşı kendilerini sağlamlaştırdılar. Proletarya diktatörlüğü bunun tersi olarak, sömürünün, baskının ve halk arasında sürekli yıkıcı çatışmaların yeniden ortaya çıkmasına götürecektir antagonist sosyal ilişkiler ile birlikte bizzat devletin kendisinin nihai olarak ortadan kaldırılmasını hedefler. Ve bu amaca doğru ilerlemeyi sürdürmek için proletarya diktatörlüğü toplumun farklı kesimlerinden halk kitlelerini, giderek toplumu işletme ve dünya çapında Komünizm nihai hedefine doğru ilerlemeyi sürdürme sürecine anlamlı bir şekilde katmalıdır.

Yeni Sovyet devletinin başında kaldığı birkaç kısa yıl içerisinde Lenin, sosyalist ekonominin ve bir bütün olarak toplumun dönüştürülmesine yoğunlaşmada ve dünyadaki devrimci mücadeleye teorik rehberlik ve aktif destek sunmada Sovyet devletine önderlik etti. Fakat Lenin'in 1924 yılında ölümü ile birlikte bu süreci ileri taşımaya önderlik etme meselesi, güçlü emperyalist ülkelerin ve diğer gerici devletlerin hakimiyeti altındaki bir dünyada Sovyet Komünist Partisi içerisindeki diğerlerine, özellikle de Sovyet Komünist Partisi'nin önderi olarak ortaya çıkan Joseph Stalin'e düştü. Bu eş

görülmemiş tarihi bir deneyimdi: birkaç onyıllık içinde hem ekonomi hem de toplumsal ilişkiler – kadınlar ve erkekler arasındaki ve yine farklı uluslar arasındaki ilişkiler de dahil olmak üzere — politik kurumlar ve toplumsal kültür ve halk kitlelerinin dünya görüşü büyük değişimlere uğradı. Sağlık, yerleşim, eğitim ve okuryazarlık da dahil olmak üzere tüm alanlarda halkın yaşam standardı büyük oranda ilerledi. Fakat bundan da öte, sömürünün yükü ve eski geleneğin ağırlığı halk kitlelerinin üzerinden kaldırılmaya başlandı. Yaşamın ve toplumun bütün alanlarında büyük başarılar kaydedildi, ve yine, bazıları onlarca yıldır dünyanın tek sosyalist ülkesi olarak Sovyetler Birliği'nin kendisini içerisinde bulduğu bazı koşullardan kaynaklanan (2. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar) ve yine bazıları bu sürece önderlik edenlerin ve özellikle de Stalin'in bakış açısındaki, yaklaşımındaki ve yöntemindeki problemlerden kaynaklanan oldukça gerçek sınırlılıklar, zaaf ve hatalar da vardı. Sosyalizme ve komünizme karşı dile getirilen sonsuz çarpıtma ve iftiraların tersine, gerekli tarihsel perspektif ve bilimsel, materyalist, diyalektik bir yaklaşım ve yöntemin uygulanması ile, Sovyetler Birliği'ndeki (ve hatta sosyalizm kurulduktan sonra Çin açısından daha da geçerli olmak üzere) tarihsel sosyalizm deneyiminin, inkar edilemez olumsuz yönlerine rağmen (ki bunlardan derinden öğrenilmesi lazım) kesinlikle pozitif olduğu sonucu çıkarılabilir ve çıkarılmalıdır.⁵

Birkaç onyıllar boyunca Çin'deki devrimci mücadeleye önderlik eden, bu devrimin ilk aşamasını 1949 yılında Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ile tamamlayan Mao Zedung'du. Bunun büyük önemini anlamak için, Çin gibi bir ülkede, sosyalizme doğru ilerleyecek ve nihai hedef komünizmi amaçlayan dünya çapındaki mücadelenin parçası olacak bir devrimin, yani Mao'nun önderliği altında yapılan biçimde bir devrimin gerçekleşmeyeceğini savunan, komünist hareket içinde de dahil, kabul görmüş anlayışı hatırlamak gerekir. Çin'in sadece geri, oldukça geniş çapta bir köylü ülkesi olması bir yana (bu 1917 devrim döneminde Rusya için de doğrudu) ayrıca kapitalist bir ülke de değildi; Çin, diğerlerinin, kapitalist-emperyalist ülkelerin hakimiyeti altındaydı, ve Çin'deki ekonomi ve toplum bir bütün olarak, yabancı emperyalist hakimiyetin ve bu emperyalistlere hizmet eden kapitalist birikimin zorunluluklarına tabiydi. Bununla beraber, Çin'de Mao'nun önderlik ettiği devrim derhal sosyalizmi hedeflemedi, bunun yerine emperyalizme ve feodalizme (ve bunlarla bağlantılı olan bürokrat sermayeye) karşı geniş bir birleşik cephe inşa etti; ve bu devrim, küçük şehirler, oradaki küçük işçi sınıfı merkez alınarak değil, uzun süreli bir savaş, geniş kırsal kesimdeki köylülük temelinde, şehirleri kırlardan kuşatma ve daha sonra gerici güçleri şehirlerdeki kalelerinde yenme ve tüm ülke çapında iktidarı ele geçirme, devrimin bu ilk aşamasını tamamlama ve sosyalizmin kapısını aralama biçiminde sürdürüldü.

Bu zafer her ne kadar önemli ve tarihi olsa da, bizzat Mao'nun vurguladığı gibi, uzun bir yürüyüşte hala sadece ilk adımdı. Sosyalist güzergahta ilerleme mücadelesine hemen girişme mecburiyeti vardı, aksi takdirde devrimin ilk kazanımları bile kaybedilebilir, ülke bir kez daha sömürücü sınıfların ve yabancı emperyalist güçlerin egemenliği altına girebilirdi. Fakat mesele sadece bu da değildi. Sosyalist bir ekonomi inşa etme ve toplumun diğer alanlarında buna tekabül eden değişiklikleri sürdürme süreci yürütülürken ve Mao bu ilk deneyimi değerlendirirken, giderek sosyalist dönüşüme yönelik Sovyetler Birliği'nde denenmiş “model”den daha farklı yaklaşım geliştirmek gerektiğinin farkına varmaya başladı. Mao'nun buna yaklaşımı, temel düzeydeki halka ve yerel alanlara daha fazla insiyatif verdi ve her şeyden önemlisi teknolojiyi çok fazla vurgulamak yerine — her ne kadar daha ileri teknolojinin gelişiminin oldukça önemli olduğu Mao tarafından kabul edilse de — ilk ve en önemli olarak halk kitlelerinin bilinçli insiyatifini vurguladı. Bu, sosyalist güzergahta sürekli ilerleme için temeli güçlendirecek, üretim ilişkilerinin, politik ve ideolojik üstyapının devrimci dönüşümü ile karşılıklı birbirlerini beslemesini sağlayacak bir biçimde ekonomik inşayı sürdürmeye yönelik temel yönelimi sağlayan “*devrimi kavra üretimi arttır*” sloganında yoğunlaştı.

Tüm bunlar komünist devrim hedefine Mao'nun en önemli ve en belirleyici katkısına ilişkindir ve onun bir parçasıdır: proletarya diktatörlüğü altında komünizm nihai hedefine doğru devrimi sürdürme teorisi ve bu teoriyi 1960'ların ortalarında başlayan ve 10 yıla yakın süren Çin'deki Kültür Devrimi sürecinde halk kitlelerinin güçlü bir devrimci hareketine dönüştürmede Mao'nun önderliği. Komünist hareketin “kabul görmüş anlayışını” bir kez daha kıran Mao, tüm sosyalist dönem boyunca sosyalist devrimin yenilgiye uğrama tehlikesini doğuran maddi koşulların ortadan kalkmayacağı biçiminde çığır açıcı bir tahlil yaptı. Bizzat sosyalist ülkelerin ekonomik altyapısındaki, üstyapısındaki, ve yine alt ve üst yapısı arasındaki ilişkideki çelişkiler, ve emperyalist ve gerici devletlerden kaynaklı etki, baskı, ve doğrudan saldırılar, sosyalist bir ülkede sınıf farklılıklarının ve sınıf mücadelesinin yükselmesine neden olacaktır: bu çelişkiler toplumu sürekli olarak *ya* sosyalist yola *ya da* kapitalist yola götürme ihtimalini ortaya çıkarmaktadır, ve daha özgül olarak, bir burjuva sınıf özlemine sosyalist toplumun bizzat içinde – ki en yoğun ifadesini komünist partinin içindekilerde ve özellikle revizyonist çizgileri ve politikaları benimseyen en üst düzeydekilerde – tekrar tekrar yeniden üretmektedir. Ve bu, komünizm adına gerçekte emperyalizme ayak uydurmaya ve kapitalizmi geri getirmeye götürür. Mao bu revizyonistleri “kapitalist yola koyulan iktidardakiler” olarak tanımladı, komünizm ile revizyonizm arasındaki mücadelenin, sosyalist toplumda sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki çelişkinin ve mücadelenin üstyapıdaki yoğunlaşmış ifadesi olduğuna işaret etti. Mao, bu maddi koşullar ve bunun ideolojik yansımaları olduğu sürece devrimin tersine dönmesine ve kapitalizmin restorasyonuna karşı bir garanti olamayacağını, bunu engellemenin araçlarının basit ve kolay olmadığını, bu tehlikeyi ortaya çıkaran toplumsal eşitsizlikleri ve kapitalizmin diğer kalıntılarını kısıtlamak ve nihayetinde, tüm dünya çapında devrimin ilerlemesi ile birlikte, kökünden sökmek ve ortadan kaldırmak için devrimi sürdürmekten başka bir çözüm olmadığını gördü ve vurguladı.

Bir kez daha, sosyalist toplumda kapitalist restorasyon tehlikesinin olup olmadığı ve neden olduğu noktasındaki çok büyük kafa karışıklığını ortadan kaldıran, yönelimleri ve hareketleri kapitalizmin restorasyonuna götüren revizyonist güçlere karşı halk kitlelerinin sosyalist güzergahta ilerlemeleri için onları seferber etmede önemli rehberlik sunan Mao'nun bu teorik analizinin önemini ne kadar vurgulasak azdır. Çin'deki Kültür Devrimi, onlarca ve yüzlerce milyon insanın, toplumun yönünün, ve dünya devriminin belirlenmesiyle ilgili meseleler hakkında tartıştığı ve mücadele ettiği, böylesi kitlesel devrim hareketinin yaşayan somut örneğiydi. Bu kitlesel patlama kapitalist yolcuların, Çin Komünist Partisi içindeki Deng Siao Ping gibi yüksek görevlilerde dahil, on yıl boyunca gelişmelerini engelledi ve savunma durumunda bıraktı. Ama Mao'nun 1976'da ölümünden kısa süre sonra, bu güçler – sonuçta Deng Siao Ping tarafından, bir süre arka planda, önderlik edilen – bir darbe gerçekleştirmeyi başardılar – ordu ve diğer devlet organlarını devrimcileri bastırmak için kullanarak, binlercesini öldürdüler ve daha da fazlasını hapsedtiler – ve Çin'de kapitalizmin restorasyonu sürecini başlattılar. Bu, ne yazık ki, Mao'nun keskin şekilde vurguladığı ve temelini derinden tahlil ettiği tehlikenin canlı bir göstergesiydi.⁶

III. Bir Aşamanın Nihayeti -Ve Bu Tarihsel Deneyimden Hangi Sonuçların Çıkarılması ve Hangi Sonuçların da Çıkarılmaması Gerektiği

Sovyetler Birliği'nde revizyonistlerin iktidara gelmesinden 20 yıl sonra Çin'de revizyonist darbe ve kapitalizmin restorasyonu ile beraber⁷, ilk komünist devrim dalgası sona erdi. Parti tüzüğümüzün yalın ve temel anlatımıyla: **“devrimci proletaryanın herhangi bir ülkede iktidarı ele geçirmesinden bu yana 10 yıllar geçti – etiketleri ne olursa olsun bugün dünyada hiçbir sosyalist ülke yoktur.”**

Dahası sosyalizm ve komünizm hedefi doğrultusunda bu gerileme – ve gerçekten sosyalist bir ülke olmasının sona ermesinden çok daha sonra Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkması – komünist devrimden ve bu devrimin somutlaştırdığı toplumun radikal dönüşümünden derinden nefret eden ve

bu devrimin yenilmesine ve yıkılmasına ne araçla olursa olsun katkıda bulunmaya sürekli olarak çalışmış gerici güçler, kan kokusu almış köpek balıklarının hırsına kapıldılar. Gerici güçler, komünizm ve komünizmin temsil ettiği toplumun özgürleştirici dönüşümü üzerine toplayabildikleri çözümleri yığabilmek için – bu devrimin bir daha ortaya çıkmaması için gösterdikleri çaba içerisinde fütürsüz bir ideolojik saldırıyla devrime her türden iftira ve tahrifat yönelerek, kapitalizmin geri dönülmez zaferini ilan ederek, temelden farklı ve daha iyi bir dünya – ve özellikle de bu dünyayı hedefleyen komünist devrim – özlemini bir kabus olarak gösterme ve mevcut sistemin gerçek ve sonu gelmez gibi görünen bu kabusun insan kabiliyetinin en yüksek biçimlenmesi olarak sunan çabalarını yoğunlaştırdılar.

Hıristiyan köktenci yaratılışçıların, toplumun bütününde ve bilim akademilerinde iktidarı ele geçirdiklerini ve evrim teorisini yasakladıklarını hayal edin. Onların, evrimi öğretmekte ve bu bilgiyi halka taşımakta ısrar eden ileri gelen bilimcileri ve eğitimcileri hapsedecek ve infaz edecek kadar ileri gittiklerini, kutsal kitaptaki yaratılış hikayesinin iyi bilinen “doğru”suna, ve “doğal yasa”nın dinsel yönleriyle “ilahî düzen”e karşıt duran sağlam bilimsel temellere dayanan evrim gerçeğini yanlış ve tehlikeli bir teori olarak ilan ederek aşağıladıklarını ve küçümsediklerini düşünün. Ve mukayeseyi sürdürerek, bu durum içerisinde birçok entelektüel “otorite”nin ve diğerlerinin onların dümen suyuna kapılarak kazanan tarafa geçtiklerini hayal edin: “evrim teorisinin bilimsel belgelere dayanan bir teori olduğuna inanmak ve halka anlatmak sadece saflık değil ayrıca suçtu,” diye beyanatlar verdiklerini düşünün. “Şimdi biz artık evrimin bir dünya görüşünü somutlaştırdığını ve insanlık için felaket getiren faaliyetlere götürdüğünün hiç kimse tarafından sorgulanmayacak kadar (o zaman biz neden sorgulayalım ki) ‘kabul edilen yaygın bir görüş’ olduğunu görebiliyoruz. Bu anlayışın propagandasını yapanların ukala öz-güvenlerine kapıldık. Var olan ve var olmuş her şeyin ‘aklın tasarımı’ının yönlendirici eli olmaksızın ortaya çıkmış olamayacağını artık görebiliyoruz.” Ve sonuçta bu koşullarda, bir zamanlar işin doğrusunu bilenlerin çoğunun bile yönelimsiz ve demoralize hale geldiklerini, ne utangaçça ne de bağıra bağıra ihbarcılar ve teslimiyetçiler korosuna katılmasalar da, sessizliğe gömüldüklerini hayal edin.

Sosyalizmin geçici yenilgisi ve komünist devrimin ilk aşamasının sona ermesi, böyle bir duruma benzer birçok özelliklere ve sonuçlara sahip olmuştur. Örneğin daha dar bakış açılarına ve daha kısıtlı özelemlere götürmüştür: bir zamanlar işin doğrusunu bilen ve daha büyük bir çaba içerisinde olanlar arasında bile, kısa dönemde, emperyalizmin ve diğer sömürücülerin hakimiyeti altındaki dünyaya – gerçekte ve en azından öngörülebilir gelecek için – başka bir alternatif olamayacağı fikrinin kabul edilmesine yol açmıştır. Olsa olsa en umudedilebilecek ve uğruna çaba gösterilebilecek şeyin, bu sistemin yapısı içerisinde ikincil bazı düzeltmeler olduğunu kabule götürdü. Başka bir şeyin – ve özellikle radikal olarak farklı bir sistemi, komünist dünyayı hedefleyen bu sistemin sınırları dışındaki devrimci bir kopuşu ortaya çıkarmaya yönelik bir girişimin – gerçekçi olmadığına ve kaçınılmaz olarak felaket getireceği şeklindeki yanlış düşüncelere yol açtı.

Aynı zamanda sosyalizmden geriye dönüşün ve komünizm yolunda buna eşlik eden aksaklıkların yarattığı “boşluk”ta, ve emperyalizm tarafından yürütülen yağmanın sürdürülmesi, hatta yükseltilmesi ile birlikte – ki bunun dünya çapında milyarlarca insan açısından anlamı büyük kargaşa ve baskıdır – yoğun biçimde ezilenler içinde de dahil olmak üzere dünyanın birçok yerinde dinsel köktencilik ve onun örgütlü ifadeleri önemli oranda büyümüş bulunuyor. Emperyalist katiller, kitle kıyımcıları ve fanatik dinci köktenciler – birinciler daha güçlü olan ve daha fazla zarar verenlerdir, ve böyle yaparken ikincilere daha fazla güç katmaktadırlar – fakat her ikisi de karanlık bir maskeyi, köleleştirimin ve empoze edilen cehaletin gerçek zincirlerini temsil etmektedirler.

Fakat tüm bunlar, kapitalist-emperyalist sistemin hakimiyeti altındaki bu dünyanın nasıl olduğu ve bunun insanlığın büyük çoğunluğu için nasıl bir dehşet anlamına geldiği gerçeğini – veya

komünizmin insanlık için gerçekten neyi temsil ettiği ve komünist devrim yolunda çığır açıcı ilerlemeler yaratmanın ihtimallerinin mümkün olduğu gerçeğini – ortadan kaldırmamıştır.

İlk sosyalist ülkelerin ve bir bütün olarak komünist devrimin ilk aşamasının zengin deneyimlerini bilimsel bir bakış açısı ve yöntemle incelediğimizde, meselenin – bize sürekli tekrarlandığı gibi – kapitalizmi devirmeye teşebbüs etmekle komünist devrimin, insan toplumunun yol gösterici, ilerletici ilkesi olması gereken güdüsünü, “en temel” güdülerini kendi bireysel amaçları peşinde koşmalarına neden olan değişmez bazı özelliklerini boşu boşuna değiştirmeye çalışması, böylece “insan tabiatını” ihlal ederek toplumu felakete, halkı zorbalığın pençesine itmesi olmadığını görebiliriz. Mesele şudur ki – bir taraftan, komünist bakış açısını benimseyen insanların artan bilinçli insiyatifinin bir sonucu olarak, hem şartlarda hem de insanlarda muazzam değişimler meydana getirmesinin yanısıra – bu devrim, bir boşlukta ve “üzerine yazı yazılmamış bir kara tahta” misali insanlarla değil, koşulların ve insanların eski toplumdan çıktığı ve o toplumun (ve insanlar arasındaki baskıcı ilişkileri somutlaştıran ve rasyonalize eden binlerce yıllık geleneklerin) “doğum izlerini” taşıdığı bir ortamda gerçekleşmiştir. Bu devrimler yoluyla ortaya çıkan yeni sosyalist toplumlar, hala – ekonomik, politik ve askeri olarak – dehşetli bir güce sahip emperyalizmin hakimiyetinde olan bir dünyada varolmuşlardır.

Marks ve Lenin’in temel biçimiyle ortaya koydukları – ve Mao’nun daha bütünlüklü olarak keşfettiği ve açıkladığı – gibi, sosyalizm kendi başına son bir amaç değildir: bu toplum hala komünizm değildir, bu veya şu ülkede tek başına değil de, ancak, tüm gerici yöneten sınıfların yıkılması ve her yerde tüm sömürücü ve baskıcı ilişkilerin ortadan kaldırılması ile birlikte dünya çapında gerçekleştirilebilecek olan komünizme doğru bir *geçiş* sürecidir. Ve tüm bu sosyalist geçiş süreci boyunca, gerici devletler var olmaya devam edecekleri ve yine meydana getirilen sosyalist devletleri zaman zaman kuşatacakları ve tehdit edecekleri gerçeğinden dolayı, ve – üretim ilişkilerinde, toplumsal ilişkilerde, ve politik, ideolojik ve kültürel üstyapıda – eski toplumun izlerinden dolayı, (ki – sosyalist güzergahta ilerleme bu izleri kısıtlamaya ve komünizm nihai hedefi doğrultusunda bunların önemli yanlarını dönüştürmeye yol açmasına rağmen – bunlar bizzat sosyalist toplumun içerisinde hala mevcuttur), tüm bunlardan dolayı, halen ölmemiş ve güçlü olan geçmişin elinin toplumu ele geçirebileceği ve geriye götürebileceği ihtimali yerinde durmaktadır. Kısacası, bu nedenlerden dolayı, bütün bir sosyalist geçiş süreci içinde kapitalizmin restorasyonu tehlikesi devam eder, bu tehlikeyle, ancak bizzat sosyalist ülkenin içerisinde devrimi sürdürmek yoluyla, bunu dünya çapındaki devrimin bir parçası olarak ve aktif bir şekilde destekleyip ilerleterek mücadele edilebilir, bu tehlike ancak bu şekilde bertaraf edilebilir.

Sovyetler Birliği ve Çin’de sosyalizmden geri dönüş ve buralarda kapitalizmin restorasyonunun gerçek anlamı, “devrimin kendi çocuklarını yemesi”... “komünist devrimcilerin” iktidara gelir gelmez “totaliter zorbalara dönüşmesi”... “hayat boyu iktidarda kalmaya kararlı, (burjuva) demokrasisini boğup bunaltan bürokratik önderler” gibi bir şey değildir. Bunun “Toplumun hiyerarşik örgütlenmesinin propagandasının kaçınılmaz sonucu” ya da bunlar gibi bu günlerde komünizme saldırmak için öne sürülen, temelden hatalı ve bilimsel-olmayan kavramlardan herhangi biriyle hiçbir alakası yoktur. Sovyetler Birliği’nde ve Çin’de devrimin yenilgisine neden olanlar, gerçekten de devrimci partide ve devlette yüksek mevkilere sahip olanlardı, fakat bunlar, iktidar için iktidar delisi, sınıfsız bir bürokratlar grubu değildi. Onlar Mao’nun ifade ettiği gibi, iktidarda olup *kapitalist yolu tutanlardı*. Onlar komünizmin değil kapitalizmin, özellikle de bütünüyle kökünden sökülmemiş ve bastırılmamış – tek bir sosyalist ülkenin kendi sınırları içerisinde ve kısa zamanda bastırılmayacak olan kapitalizmin kalıntılarının temsilcileriydi.

Bu revizyonistlerin parti ve devlet mekanizmasında yüksek kıdemli memurlar olmaları gerçeği, bu noktaya kadar şekillenmiş biçimiyle komünizmde veya komünist devrimde ve sosyalist toplumda bir takım temel kusurlar olduğunu göstermez. Bu, radikal olarak farklı bir dünya meydana getirmek

için, tamamen farklı araçlar ve modeller bulmak gerektiğine de işaret etmez. Sosyalizmden bu geri dönüşlerin nedenleri daha derinde yatmaktadır. Ve bunlar topluma, ve özellikle de komünizme doğru bir geçiş aşaması olan sosyalizme yönelik bilimsel komünist yaklaşımla uyumludur: Bunlar önemli yönleriyle, yıkılan fakat özellikleri ve etkileri halen tamamiyle dönüştürülmemiş olan eski toplumdan gelen çelişkilerin içerisinde barınmaktadırlar. Bu çelişkiler – toplumdaki sınıfsal bölünmeye bağlı olan ve sömürücü sınıfların egemen olduğu tüm toplumlarda bizzat kendisi yekpare ve büyük bir bölünmeyi oluşturan kafa ve kol emeği arasındaki çelişki de dahil olmak üzere – *hem* sadece kapitalist sistemi yıkmada değil, daha sonra sosyalist toplumda devrimi sürdürmede devrime önderlik edecek örgütlü bir komünist öncü ihtiyacını ortaya çıkarır, *hem de* aynı zamanda öncü içerisinde önderlik konumlarını elinde tutanlar tarafından devrime ihanet edilmesinin ve geriye dönüşün tehlikesini ortaya çıkarır. İnsan toplumunun bugün vardığı tarihsel gelişme ve bunun bugün yolunu açtığı değişiklik olanakları (doğal yaşamda evrim benzetmesini ve burada sınırlılık ile değişim arasındaki ilişkiyi hatırlayın) gözönünde bulundurulacak olursa, mesele – sömürü ve baskıyı ortadan kaldırmak için dünyayı kökünden değiştirmeye gerçekten niyetimiz varsa, gerçek yaşamdaki alternatifler – önderlik veya öndersizlik, demokrasi veya demokrasizlik, diktatörlük veya diktatörlüğün olmaması değildir; mesele, *ya sosyalist yol ya da kapitalist yol, işi ya bu ya da öteki yöne götürecektir önderlik, ya bu ya da başka tip bir düzene, ya sömürü ve baskının pekişmesine ve yayılmasına, ya da bunların ortadan kaldırılmasına, bununla beraber, nihayetinde, tüm dünyada komünist devrimin zaferiyle birlikte bunu mümkün kılan şartların yaratılmasıyla, öncü bir partiye ve devlete olan ihtiyacın da ortadan kaldırılmasına hizmet eden demokrasi – ve diktatörlük – meselesidir.*⁸

Özetlemek gerekirse: komünist devrimin ilk aşaması uzun bir yol katetti ve karşılaştığı son derece somut engelleri aşmak için mücadelede, ve tüm sömürü ve baskı ilişkilerinin sonunda ortadan kaldırılacağı, halkın bütün yönleriyle yeni bir özgürlük biçimine sahip olacağı ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir bilinçle ve gönüllü inisiyatifle, toplumu bütün dünya çapında örgütlemeyi ve dönüştürmeyi sürdürmeyi üzerine alacağı bir dünyaya doğru ilerlemek için mücadelede, inanılmaz derecede ilham verici şeyler başardı. Fakat, pek de şaşırılmamak gerekir ki, hem bu devrimlere ve ileri götürmeye çalıştıkları bu yeni toplumlara önderlik edenler tarafından işlenen pratik anlamda, hem de bu önderlerin yöntemlerinde ve anlayışlarında, bazıları oldukça ciddi olan önemli yanlışlar ve zaafı vardı. Bu hatalar ve zaafı komünist devrimde başlangıç denemelerinin yenilgisinin nedenleri değillerdi, fakat bunlar, ikincil de olsalar, bu yenilgilere katkıda bulundular; ve bunun da ötesinde ilk aşamanın bütün bu deneyiminden – hem gerçekten ilham verici başarıları, hem de genel olarak ikincil de olsalar gerçek ve zaman zaman oldukça ciddi olan hata ve zaafı ile birlikte – karşılaşılabilecek olan yeni koşullarda komünist devrimi ilerletmek ve bu sefer daha iyisini yapmak için derinden ve her yönüyle öğrenilmelidir.

IV. Boy Ölçüleceğimiz Yeni Meseleler, ve Yeni Sentez

Çin’de revizyonistler iktidarı ele geçirdiklerinde ve kapitalizmi restore ettiklerinde, belli bir dönem için sadece genel anlamda komünist olarak görünmeye devam etmekle kalmadılar, fakat daha önemlisi, Mao’nun devrimci çizgisinin ve mirasının sürdürücüleri olduklarını iddia ettiler. Bu durumda dünyadaki komünistlerin gerçekten yapmaları gereken şey, eleştirisel bir ruh ve yaklaşımı muhafaza ederek, vukuu bulanın gerçekten ne olduğunu ve neden vukuu bulduğunu objektif ve bilimsel bir şekilde tahlil etmek ve o somut ve karmaşık koşulların yapısı içinde, komünizm ile kapitalizm arasındaki farkı ve Marksizm’i de revizyonizmden açık bir biçimde ayırt edebilmektir. Bunu o dönemde gerçekleştirmek pek kolay değildi, ve nitekim Mao’nun önderliğindeki Çin’i devrimci ve başarılı bir model olarak gören dünyadaki komünistlerin çoğu bunu başaramadılar, Çin’in revizyonist yöneticilerinin kuyruğuna gözleri kapalı bir şekilde takıldılar ve yollarını ve yönlerini batağa doğru çevirdiler, yahut da şu veya bu şekilde komünist devrim bakış açısını ve hedefini terk ettiler. Büyük bir ihtiyaca cevap vererek, sırf komünizm adına ve devrimci Çin’in ve

Mao'nun haklı olarak dünyanın her yerindeki devrimciler ve komünistler içerisinde sahip olduğu büyük prestij gaspedilerek gerçekleştirildi diye Çin'de olup bitenleri kabul edilir görmeyi – partimiz içerisinde büyük bir bölünme pahasına – reddederek, Bob Avakian, Çin'de ne olduğunun ve nasıl olduğunun bilimsel bir tahlilini yapma görevini üzerine aldı, revizyonist darbenin ve kapitalizmin restorasyonunun meydana gelmesine neden olan anlayışa karşı mücadele etti. Bunun yanısıra, Bob Avakian, Mao'nun komünist devrim bilimi ve stratejisini daha ileri doğru geliştirdiği yönlerin sistematik bir sunumunu ortaya koydu.⁹ Tüm dünyada, “Maoist”lerin saflarında büyük bir yönelimsizlik, moral bozukluğu ve karışıklığın başgösterdiği bir zamanda, Avakian'ın bu çalışması, Çin'in kaybindan sonra geriye kalan komünistlerin yeniden gruplaşması ve tüm dünyada devrimcilerle komünistler üzerinde bu kaybın etkisinin bertaraf edilmesi için ideolojik ve politik temel oluşturulmasında hayati bir rol oynadı.

Fakat bugün daha da büyük gereksinimler kendisini dayatmaktadır. Bob Avakian bir taraftan partimize bütünüyle önderlik ederken, diğer taraftan son 30 yıldır uluslararası komünist hareketin deneyiminin ve komünist devrime yönelik stratejik yaklaşımın bilimsel bir tahlilini derinleştirmeyi sürdürdü. Bu Bob Avakian'ın çalışmalarının sonucu, yeni bir sentezin, bu devrimi ileri taşımak için daha gelişmiş bir teorik çerçevenin ortaya çıkması oldu.

Parti tüzüğümüzün işaret ettiği gibi, bugün dünyadaki durum – komünist devrimin ilk dalgasının yenilgisi de dahil olmak üzere – gerçekten “komünizme olan ihtiyacı bir daha göstermektedir.” Ve:

Dünyada hiçbir sosyalist devlet olmamakla beraber, sosyalist devrimler deneyimi vardır, ve ilk sosyalist devrimler dalgası içerisinde geliştirilen üzerinde yükselinecek zengin devrimci, bilimsel teori bütünü vardır. Fakat bu durumun tehlike ve fırsatlarına cevap vermek için – sosyalist devrimin bu ilk dalgasının genel deneyimine bilimsel olarak bakmak ve bundan gerekli dersleri çıkartmak için, dünyada meydana gelmekte olan büyük değişikliklerin stratejik muhtevasını yine bilimsel olarak ele alabilmek için – komünist devrim teorisi ve pratiğinin ilerlemeler kaydetmeye ihtiyacı vardır.

Bob Avakian bu sorumluluğu üzerine almıştır ve bu büyük ihtiyaçlara ve fırsatlara cevap veren komünist bir çalışma, yöntem ve yaklaşım bütünü geliştirmiştir.

Bob Avakian tarafından ortaya konulan bu çalışmanın, yaklaşımın ve yöntemin bütünselikli yapısıyla, ortaya konan bu yeni sentez'de elde edilenle Marks'ın, komünist hareketin başlangıcında gerçekleştirdiği arasında bir benzerlik vardır – komünist devrimin ilk aşamasının sona ermesinden sonraki yeni koşullar içerisinde, devrimin yeniden ilerletilmesi için teorik bir çerçevenin inşası bakımından. Fakat bugün, ve bu yeni sentezle, mesele, *gayet kesin ve net* şekilde belirtilmelidir ki, hem komünist hareket ve onun ortaya çıkardığı sosyalist toplumların tarihsel deneyimi ve hem de bu ilk dalga sürecinde geliştirilen “zengin devrimci bilimsel teori bütünü”nün bir tarafa atılması ve “tasarım tahtasına geri dönmek” gereklidir gibi bir mesele sözkonusu değildir. Bu bilimsel olmayan, ve gerçekte gerici olan bir yaklaşımı temsil eder. Tam tersi, ihtiyaç duyulan şey – ve Avakian'ın da üstlendiği şey – teorik ve pratik anlamda daha önce gerçekleşenin üzerine inşa etmek, bundan olumlu ve olumsuz dersler çıkarmak ve bunu yeni ve daha yüksek aşamadaki bir senteze vardır.

Partimiz tarafından yapılan diğer sunumlar ve yayınlar, bu yeni sentezin daha kapsamlı ve sistematik bir tartışmasını ortaya koymuştur.¹⁰ Burada bu yeni sentezin bazı temel öğelerini kısaca belirteceğiz.

Felsefe ve metod açısından, bu yeni sentez, Marksizm'i daha bütünlüklü olarak bilimsel kökleri üzerine oturtmaktadır. Bu ayrıca Marks zamanından itibaren zengin tarihsel deneyimlerden öğrenmeyi, komünizmin esas olarak doğru olduğu kanıtlanan temel hedeflerini ve ilkelerini savunmayı, yanlış olduğu, veya artık uygulanabilir olmadığı kanıtlanan yönlerini eleştirmeyi ve

atmayı, ve komünizmi daha da bütünlüklü ve sağlam bir şekilde bilimsel bir temele oturtmayı içerir.

İnsan toplumunun komünizme doğru tarihsel gelişiminin ilk kavramlaştırılmasında, Marks'ın formüle ettiği biçiminde bile, bir tür dar ve düz hatta seyreden bir bakış açısı eğilimi – her ne kadar bu eğilim kesinlikle ikincil olsa bile – vardı. Örneğin “yadsımanın yadsınması” (şeylerin, birşeyin başka birşeyi yadsıdığı bir tür süreç içerisinde ilerlediği, ve sırasıyla daha ileri bir yadsımaya, ve daha önceki şeylerden unsurlar barındıran fakat artık daha yukarı bir seviyede yeni bir senteze yolaçtığı düşüncesi) kavramında, bu kendisini gösterdi. Felsefesi Marks (ve Engels) üzerinde önemli bir etkisi olan bu kavram, Hegel'in felsefi sisteminden devralındı, fakat Marks ve Engels bizzat felsefi idealizmin (tarihin aslında Aklın kendini dışarı vurup ortaya dökmesinden oluştuğu görüşünün) damgasını vurduğu Hegel'in diyalektik anlayışını yeniden düzenleyip materyalist bir temele oturtular. Bob Avakian'ın tartıştığı gibi, “yadsımanın yadsınması”, “kaçınılmazlık” doğrultusuna meyledebilir – sanki bir şey özgün bir şekilde başka bir şey tarafından hemen hemen önceden belirlenmiş bir senteze götürecektir şekilde yadsınmaya zorunludur. Ve insanlığın tarihsel sürecine basmakalıp bir şekilde uygulandığında — şu kurguda olduğu gibi: ilkel sınıfsız (komünal) toplum sınıflı toplum tarafından yadsındı, ki bu bir daha ortaya çıkacak olan sınıfsız toplum tarafından yadsınacak, fakat bu kez en yüksek temel üzerinden ve tüm dünyada komünizmin gerçekleştirilmesi ile — insanlığın son derece karmaşık ve çeşitlilik gösteren tarihsel gelişimi konusundaki indirgemeciliğe yönelik eğilim, bir “kapalı sistem” ve “kaçınılmazlık”a yönelik eğilim, daha açık ve daha problemlili hale gelmektedir.

Bir kez daha, bu ilk ortaya çıktığında Marksizm'de ikincil bir eksikliği (Avakian'ın yine ileri sürdüğü gibi: “Marksizm, bilimsel komünizm, doğaya ve tarihe yön veren bir tür istek ve hedefin olduğuna yönelik herhangi bir teolojik kavramı kapsamaz, aksine bunu reddeder¹¹.) Fakat bu tür eğilimler komünist hareketin gelişimi ile birlikte kendilerini daha bütünlüklü olarak dayattılar ve bu Stalin'in düşüncesinde özellikle göze çarpar, ve buna olumsuz bir etkide bulunur, ki Stalin – Mao önemli açılardan Stalin'in “cansız katılığını”, mekanik, hatta biraz metafizik materyalizme yönelik eğilimlerini reddedip bunlardan önemli ölçüde kopmuş olsa bile – Mao'nun felsefi görüşlerini etkilemiştir. Bob Avakian'ın yeni sentezi, Mao'nun Stalin'den kopuşlarının bir devamını, fakat ayrıca bazı açılardan Stalin'in önderliğindeki komünist hareket içerisinde hakim hale gelen düşünce biçimi olan ve bizzat Mao'nun kendisinin, tali olarak da olsa etkilendiği yönlerin ötesinde bir kopuşu içermektedir.

Enternasyonalizm. 1980'lerin başında Bob Avakian *Dünyayı Fethetmek*¹² adlı çalışmasında komünist hareketin tarihindeki yanlış eğilimlerin, özellikle de milliyetçiliğe yönelik – belli bir ülkedeki mücadeleyi komünizmi hedefleyen tüm dünya devrim mücadelesinden ayırmaya ve hatta onun üstüne çıkarmaya yönelik – eğilimin kapsamlı bir eleştirisini yaptı. Avakian, hem Sovyetler Birliği'nde hem de Çin'de henüz bu ülkeler sosyalist iken, bu eğilimin kendisini nasıl gösterdiğini ve bu eğilimin daha geniş bir şekilde komünist hareket üzerindeki etkisini inceledi, ki buna, diğer ülkelerdeki devrimci mücadeleyi mevcut sosyalist ülkenin (ilk olarak Sovyetler Birliği ve daha sonra Çin'in) yedeği haline getirmeye yönelik girişimler de dahildir. Bunun yanı sıra, Avakian enternasyonalizm için maddi temelin daha ileri bir tahlilini de yaptı – nihai ve genel anlamda, dünya arenası, tek bir ülkedeki devrim açısından bile, özellikle de bir dünya sömürü sistemi olan bu kapitalist emperyalizm çağında neden en belirleyici olandır ve bu anlayış tek tek ülkelerdeki veya dünya ölçeğindeki devrime yaklaşımın bir parçası haline nasıl getirilmelidir.

Enternasyonalizm başından beri her zaman komünizmin temel bir ilkesi olduğu halde, Avakian, hem bu ilkenin, komünist hareketin tarihinde hatalı olarak nasıl tehlikeye atıldığını değerlendirdi, hem de enternasyonalizmden bu tarz sapmaların üstesinden gelmek ve daha bütünlüklü bir enternasyonalist yoldan komünist devrimi ilerletmek için verilecek mücadelenin teorik temelini güçlendirdi.

Proletarya diktatörlüğünün niteliği ve komünizme geçiş olarak sosyalist toplum üzerine. Bob Avakian bir taraftan Mao'nun, komünizme doğru bir geçiş aşaması olarak sosyalist toplumun – ve bu geçişe damgasını vuran ve bunun şu veya diğer yönden çözümünün, ilerlemenin komünizme doğru mu olacağı yoksa şeylerin kapitalizme doğru geri mi gideceği açısından belirleyici öneme sahip olan çelişkiler ve mücadelelerin – doğası üzerine büyük kavrayış sezgisiyle yoğunlaşırken, ondan öğrenirken, sağlam bir şekilde savunurken ve propagandasını yaparken, diğer taraftan muhalefetin daha büyük rolüne olan ihtiyaca, entelektüel mayayı daha fazla büyütme, ve toplumda sanat alanlarındaki daha büyük yaratıcılığa yönelik insiyatifte ve yaratıcılıkta daha büyük faaliyete dikkat çekmiş ve bunu tanımıştır. Avakian toplum içindeki proletarya ve diğer sömürülen (veya daha önce sömürülmekte olan) grupların “şeyleştirilmesine” yönelik eğilimi – bu gruplardaki belirli insanları “bireyler olarak”, bir sınıf olarak proletaryanın ve en geniş anlamda proletaryanın temel çıkarlarına tekabül eden devrimci mücadelenin daha büyük çıkarlarının temsilcileri olarak ele alan eğilimi – eleştirdi. Buna her zaman dar, pragmatik, ve pozitivist bakış açıları ve yaklaşımlar eşlik etmiştir – ki bunlar, anlamlı olanı ya da doğru olduğu tespit edilebileni (ya da ilan edileni) halk kitlelerinin doğrudan tecrübelerine ve mücadelelerine, sosyalist devletin ve ona önderlik eden partinin o anki amaçlarını kısıtlar. Bu ise, “sınıf gerçeği” kavramına olan eğilimleri kabullenir – ki bu, gerçeğin objektif olduğu, farklı sınıf çıkarlarına göre değişmeyeceği, ve gerçeği kovalama sürecine hangi sınıf görüşüyle bakıldığından bağımsız olduğu şeklindeki bilimsel anlayışa karşıdır. Komünizmin bilimsel bakış açısı ve yöntemi – dogma biçiminde değil de yaşayan bir bilim olarak doğru bir biçimde alınır ve uygulanırsa – bir bütün anlamda gerçeğe ulaşmak için en uygun, sistematik ve kapsamlı araçları sağlar, fakat bu, gerçeğin kendisinin bizzat sınıf karakterine sahip olduğunu, komünistlerin özgül olgular konusunda gerçeğe ulaşmalarının kaçınılmaz olduğu, komünist bakış açısını ve yöntemi uygulamayan hatta karşı olan insanların önemli gerçeklere ulaşma kapasitesine sahip olmadıklarını söylemekle aynı şey değildir. Komünist hareket içerisinde değişen derecede ve değişen biçimlerde mevcut olmuş olan bu tür “sınıf gerçeği” anlayışları, indirgemeci ve kaba materyalisttirler ve diyalektik materyalizmin gerçek bilimsel bakış açısına ve yöntemine aykırıdır.

Bu sentezin bağlantılı bir parçası olarak Bob Avakian, komünist hareket içerisindeki entelektüellere yönelik varolan – onları sadece bir problem olarak gören ve entelektüellerin bu zengin sürece katkıda bulunabilmelerinin yollarını (ki bu yolla bir bütün toplumdaki insanlar gerçeği daha derin olarak anlamaya ve komünizm güzergahında gerçeği dönüştürmek noktasındaki giderek bilinçli bir mücadeleyi sürdürme yeteneğini elde etmeye başlayacaklar) tam anlamıyla tanımayı başaramayan — tek yanlı anlayışı eleştirdi.

Bir kez daha parti tüzüğümüzün vurguladığı gibi:

Bu yeni sentez, hem kendi vizyonlarını sürdürme ve hem de bu mayaya kendi fikirleriyle katkıda bulunmanın bu bütünlüklü sürecinde, entelektüellerin ve sanatçıların önemli rolüne daha büyük değer biçilmesini de gerektirmektedir – ki bunların hepsi, yine, daha zengin bir süreç seyrine sahip olabilmek için gereklidir ...

Kısacası Bob Avakian tarafından geliştirilen bu yeni sentezde büyük bir esnekliğe sahip sağlam bir öz olmalıdır. Bu her şeyden önce oldukça geniş biçimde geçerli olan bir yaklaşım ve yöntemdir. ... Bunun her iki yönünün (sağlam öz ve esneklik) ve ikisi arasındaki ilişkinin net bir biçimde kavranması, gerçeği, tüm alanlarında, anlamada ve dönüştürmede gereklidir ve insan toplumunda devrim yapmada can alıcı öneme sahiptir.

Sosyalist topluma uygulandığında, bu çekirdeğe önderlik etmek, onu genişletmek ihtiyacı da dahil olmak üzere sağlam bir merkez ve çok sayıda esneklik yaklaşımı, dünya komünizm mücadelesinin bir parçası olarak sosyalist devrimi sürdürme hedefi

ve proleterya diktatörlüğünün gerekliliği bakımından oldukça nettir, ve bütün alt-üst oluşlar içerisinde, bu mücadelenin ileri götürülmesinin sürdürülmesi konusunda karardır. Aynı zamanda sosyalist toplumda farklı güzergahları temsil eden birçok farklı insanlar ve eğilimler zorunlu olarak bulunacaktır – ve bunların hepsi, nihayetinde doğruyu yakalamaya ve komünizme ulaşmaya katkıda bulunabilir. Bu zaman zaman şiddetli olacaktır, ve tüm bunu kapsamanın zorluğu – komünizm güzergahında tüm sürece büyük ölçüde önderlik ederken – Avakian’ın söylediği gibi, dört uzuvdan gerilip dörde parçalanmanın eşğine gelmek gibi birşey olacaktır. Tüm bunlar zordur, fakat zorunludur ve kabulümüz olan bir süreçtir.

Avakian tüm bunların içerisinde birleştirici bir tema olarak “insanlığın özgürleştiricileri”nin yönelimini vurgular: sürdürülmesi gereken ve içerisinde kitlelerin itici güç olması gereken devrim, ne oç alma ile ilgilidir ne de dar bir çerçeve içerisinde konum değişikliğiyle (“sonuncu birinci olacak ve birinci sonuncu olacak”), tersine, dünyada artık bazıları “ilk” diğerleri “son” olmasın diye bütün dünyayı değiştirme ile ilgilidir; mevcut sistemin yıkılması, proleterya diktatörlüğünün kurulması, ve bu koşullarda devrimin sürdürülmesi, insanlık içerisinde tüm baskıcı bölünmelerin ve sömürücü ilişkilerin ortadan kaldırılması, insanlık tarihinde toptan yeni bir çağa doğru ilerlenmesi amacı içindir.

Devrime stratejik yaklaşım. Avakian’ın yeni sentezi, komünist çalışmayı, halk kitlelerinin komünist bilinci sadece, ve esas olarak, kendi doğrudan tecrübeleri ve mücadeleleri yoluyla değil, kapitalist-emperyalist sistemin doğasının ve özelliklerinin her yönüyle teşhiri ve komünizmin inançları, amaçları, bakış açısı, ve metodunun açık bir şekilde ortaya konması yoluyla geliştirmesi gerektirdiği konusundaki Lenin’in temel anlayışı üzerinde yeniden temellendirmiş ve bu anlayışı zenginleştirmiştir – ki bu anlayış çok yönlü ve sistematik bir biçimde, mücadeleyi stratejik devrimci hedef ile bağlantılandıran, ona doğru yönlendiren örgütlü bir öncü parti tarafından kitlelere getirilir, ayrıca devrimin meseleleri “kitlelere sunulur” ve kitleler bu çelişkileri çözenin ve devrimi ilerletmenin araçlarını yaratmanın sürecine katılırlar. Bob Avakian’ın önderliğiyle, bir taraftan devrimci bir durumun gelişimini ve milyonları içeren devrimci bir halkın ortaya çıkışını beklerken, bu süreci ayrıca hızlandırmak ve daha sonra böyle bir durum nihayetinde ortaya çıktığında bu fırsatı değerlendirme – ve bu koşullarda savaşabilmek ve kazanabilmek – için emperyalist bir ülkede devrimci faaliyet sürdürmeye yönelik gerekli olan stratejik yönelim geliştirilmiş durumdadır ve daha da geliştirilmeye devam edilmektedir. (bkz *Devrim ve Komünizm: Temel ve Stratejik Yönelim*, Devrim broşürü, 2008.)

Tüm bunlar, emperyalist ülkelerde devrim mümkün değildir diyenlerin ve komünistlerin teorik ve pratik faaliyetinin kitlelerin acil problemlerine yönelik reformlara ve “çözümler”e, bunu devrimci hedeflerden ve komünist bakış açısından koparan bir şekilde odaklaşması gerektiğini – ki gerçekte bu hedeflerden uzaklaştıracak, halk kitlelerini etkilediği ölçüde, onları demoralize etmeye ve mevcut baskı sistemi içerisinde barınmaya götürecektir – savunanların canlı bir çürütülmesidir.

Aynı zamanda bu yeni sentez ABD gibi emperyalist ülkelerde devrim için temel stratejik yönelimi geliştirdiği için, Avakian ayrıca devrimci mücadeledeki yeni meselelere, ve yabancı emperyalizmin hakimiyetinde olan ülkelerdeki devrimci stratejinin, son birkaç onyılıda dünyadaki ve bu ülkelerin çoğundaki değişimler gözönünde bulundurularak, daha fazla geliştirilmesinin gerekliliğine dikkat çekmiştir.

Bu yeni sentez birçok önemli boyutlarıyla (ki burda sadece kısa bir şekilde değinebildik) devrimi ve komünizmi daha sağlam bir bilimsel temele oturttüştür. Bizzat Avakian’ın vurguladığı gibi:

Bu yeni sentezin önemini ve potansiyel pozitif gücünü küçümsemek çok önemlidir: bir taraftan uluslararası komünist hareketin ve şimdiye kadar var olmuş olan sosyalist ülkelerin tarihsel deneyiminden olumlu olanları öne çıkarırken ve

yeniden düzenlerken, önemli hata ve eksiklikleri eleştirmek; bir bütün olarak yeni ve radikal olarak farklı bir dünyanın – yeni ve daha ileri bir temelde – yaşayabilirliğini, ve evet arzu edilebilirliğini diriltmek, ve bunu materyalizm ve diyalektiğin daha sağlam bir temeline yerleştirmek ...

Bu nedenle umudun kaynağı olarak sağlam bir bilimsel temele dayanan bu anlayışın taşıdığı potansiyeli küçümsememeliyiz.¹³

V. Komünizm bir Yol Ayrımında: Geleceğin Öncüsü mü yoksa Geçmişin Kalıntısı mı?

Şimdiki dönemin devam eden sorunları ve zorlukları karşısında Çin'deki yenilgiden ve komünist devrimin ilk döneminin sona ermesinden sonra gerçekleşen komünistlerin ilk yeniden gruplaşması, önemli bir dereceye kadar bu süreçte keskin farklılaşmalara yol açmıştır: bir taraftan yeni senteze yönelen, yeni *tüzüğüümüzde* temel çizgisi ortaya konan partimiz ile birlikte bazı diğerleri; ve diğer tarafta iki karşıt — geçmiş deneyimin, teorinin ve onunla bağlantılı yöntemin bütününe dinsel bir biçimde yapışan veya tümünü bir köşeye atan – eğilim.

Belli anlamda bu, *Dünyayı Fethetmek*'e karşı, yaklaşık 30 yıl önce ilk basıldığında verilen tepkiden belliydi. Bir taraftan uluslararası komünist hareket içerisinde, *Dünyayı Fethetmek*'te söylenenlerden dolayı son derece rahatsız olanlar vardı – komünist hareketin deneyiminin yırtık, pespaye bir bayrağa dönüştürüldüğünü iddia ediyorlardı (bu, komünizmi, en önemli özelliklerinden biri kendi kendini sorgulamak olan, canlı, ve gelişen eleştirel devrimci bir bilim olarak görüp kullanmak yerine, komünizmin ne olduğu konusunda dogmatik ve ufalaması kolay bir yaklaşımın yansımasıydı) — diğer taraftan, *Dünyayı Fethetmek*'i doğru nedenlerle selamlayanların yanısıra, onu selamlamakla beraber bunu, *Dünyayı Fethetmek*'in temelden farklı bir bakışla eleştirel olarak incelediği tüm tarihsel deneyimi bırakmak veya ondan vazgeçmek için kapıyı aralayacak bir takoz oluşturacağı umudu ve bakış açısıyla yapanlar vardı – ki, bu deneyimin esas olarak pozitif olması ve insanlığın tarihsel olarak eşi görülmemiş ilerlemesini kapsamaması, bunlardan kabul gören bir tanesidir, ve bunlar sağlam bir şekilde savunulmalı, eleştirel bir şekilde incelenmeli ve ayrıca bunlardan öğrenilmelidir. O zamanlar *Dünyayı Fethetmek*'e karşı dile getirilen cevaplar daha embriyonik bir durumdaydı ve geniş bir biçimde tanımlanmış çerçevenin içindeydi. Ancak son birkaç on yıl içinde, birçok şeyin daha da açıklanması ile ve daha fazla zorlukların deneyimi ile – dünyadaki yeni zemini parçalayacak ve komünist hareketin canlandırılmasını şekillendirecek gibi görenen mücadeleler içindeki gerilemelerde dahil olmak üzere – bu muhalefet daha da gelişti ve keskinleşti.

Bugün, komünist hareketin tarihsel deneyimlerini eleştirel bir biçimde incelemeyi reddedenlerin kesiminde, “sınıf gerçeği”nde ve bununla bağlantılı “proletaryanın şeyleştirilmesi”nde ısrar etme olgusunu, ve genel olarak komünist teoriye ve ilkelere bir tür dogma, dinselliğe benzer bir yaklaşımı bulmak mümkündür — esasları da şudur: “Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz, gerekli tüm temellere sahibiz, mesele sadece bize iletilen bilgeliği uygulama meselesidir.”

Karşı kutupta, komünist hareketin – özellikle de zorlukları, gerilemeleri ve yenilgileri – tarihsel deneyimini kavrayışları üstünkörü ve temelsiz olanlar, sosyalist toplumda kapitalizmin restorasyonu tehlikesinin ortaya çıkmasına neden olan derin çelişkilerin bilimsel komünist tahlilini önemsemeyenler veya reddedenler, ve bu tahlilin yerine burjuva demokratik ilkelere ve kriterlere, ve burjuva-demokratik meşruluk anlayışlarına dayanan – kapitalist toplumda yaygın olan ve kapitalist sınıfın politik iktidarını uygulaması ile uyumlu ve ona elverişli olan resmi seçim süreci ile, politik partilerin rekabeti ile bağlı olan – bir yaklaşım koymaya çalışanlar var. Bu konumunu koruyanlar – hala komünizm maskesini kullanmakla beraber – proletarya diktatörlüğü anlayışını ve tarihsel deneyimini, hatta bu terimin kendisini, bir tarafa bırakmak ve kendilerini ondan

uzaklaştırmak için sabırsızlık içindedirler. Esasında bu tür insanlar insanlığın şimdiye kadarki en özgürleştirici deneyiminin “yükünden kurtulmak” istiyorlar! Zamanın yeni koşullarına ayak uydurmak için hızlı bir şekilde ileri gitmek istediklerini iddia ediyorlar ... fakat araçları yanlış vites takılıdır, ve hızlı bir şekilde ters yöne doğru gitmektedirler – artan bir hızla burjuva demokrasisine burjuva hakkın dar ufuklarının içine doğru geri dönmektedirler¹⁴, onların yüzyılları, 21’inciden 18’inciye ricad etmektedir.

Burda tanımladığımız yanlış eğilimler gerçek farklılıkları da içerse, bunların bir de “birbirinin aynadaki aksi” olma gibi bir yanları da vardır, ve önemli ortak özellikler paylaşırlar. Gerçekte, şuna işaret etmeye değer ki, son yıllarda belli grupların bir kutuptan diğer kutuba – ve özellikle dogmatizm ve onunla ilişkili eğilimlerden burjuva demokrasisinin kucağına (güya halen komünizm kisvesi altında) “yolculuk etmesi” olgusu oluştu. Aşağıdakiler bu eğilimlerin ortak önemli özelliklerinin bazılarıdır.

Komünist hareketin daha önceki aşamasının ve özellikle de sosyalist toplumda kapitalizmin restorasyonuna yönelik tehlike ve temel ile ilgili Mao Zedung’un çığır açıcı anlayışının bilimsel bir özetini asla yapmamak – veya bunu hiçbir zaman sistematik bir biçimde ele almamak. Böylece, bir taraftan Çin’deki Kültür Devrimini savunurken – veya geçmişte savunmuşken – bu Kültür Devriminin neden gerekli olduğu ve Mao’nun bu Kültür Devrimini neden ve hangi ilke ve hedeflerle başlattığı ve ona önderlik ettiği konusunda gerçek, ve derin, bir anlayıştan yoksundurlar. Bu Kültür Devrimini aslında sadece proletarya diktatörlüğünün uygulanmasında bir aşama düzeyine düşürmektedirler – veya öte yandan onu bir tür burjuva demokratik anti-bürokrasi hareketi olarak yorumlamaktadırlar, ki bu özünde bir bütün olarak komünizme geçiş sürecinde toplumda bir komünist öncüye ve onun kurumsallaşmış önderlik rolüne olan ihtiyacı yadsımayı temsil eder.

Bir taraftan Mao’nun komünizme en önemli katkısının – Mao’nun proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme çizgisi ve teorisinin gelişimi, ve bu teori ve çizginin gelişimini destekleyen ve mümkün kılan tüm zengin analizi ve bilimsel yönteminin – önemini görmezlikten gelirken ve küçük görürken, Maoizm’i sadece üçüncü dünya ülkelerinde halk savaşı için bir reçete düzeyine düşürmeye yönelik yaygın eğilim.

Pozitivizm, pragmatizm, ve ampirisizm. Bir kez daha, farklı yanlış bakış açılarına ve yaklaşımlara bağlı olarak farklı ifadelerle ortaya çıksa da, bunların ortak noktası teoriyi bayağılaştırma ve ayağa düşürmedir—teoriyi sadece en dar ve acil anlamda bir “pratiğe rehber” düzeyine düşürmek, esas anlamda teoriye özel bir pratiğin doğrudan uzantısı olarak bakmak, ve ileri pratik (ki bizzat halkın bu kesimi üzerinde subjektif ve soyut evrim ögesini de kapsayan) ile sözümona ileri teori arasında bir denge tesis etmeye çalışmaktır. Bilimsel bir komünist, diyalektik ve materyalist bakış açısı, pratik, özün ve teorisinin doğrulanmasının nihai noktasıdır anlayışına götürür; fakat bu dar, ampirik çarpıtmaların tersine, bu, geniş anlamda, pratiğin sadece özel bir bireyin, grubun, partinin veya ulusun doğrudan tecrübesi değil, geniş toplumsal ve tarihsel deneyi kapsadığı biçiminde anlaşılmalıdır. Komünist teorisinin oluşturulması ve daha da geliştirilmesi bunun güçlü bir göstergesidir: Marks döneminden bu yana bu teori, toplumdaki ve doğadaki geniş tecrübelerden ve tarihsel gelişmenin geniş kapsamından beslenerek kalıba döküldü ve zenginleştirildi. Teorisinin kaynağı olarak pratik ve yine “pratik, doğrunun kriteridir” özdeyişi, eğer dar, ampirik ve subjektif bir biçimde yorumlanır ve uygulanırsa önemli bir yanlış dönüşebilir ve dönüşecektir.

Çok önemli olarak, bu “birbirinin aynadaki aksi” misali yanlış eğilimler, geçmişin modellerinden (özgün modeller değişiyor olsa bile) birine veya diğerine saplanıp kalma, veya onlara geri dönme anlamında ortak bir noktaya sahiptirler: ya komünist devrimin ilk aşamasının geçmiş deneyimlerine – veya bunun tamamlanmamış, tek yönlü, ve nihayetinde yanlış bir anlayışına – dogmatik bir şekilde sarılmak, ya da geçmiş tüm burjuva devrim dönemine ve onun ilkelerine geri dönmek: 21. yüzyıl komünizmi kisvesi altında veya bunun adına, 18. yüzyılın (burjuva) demokrasisi teorilerine

geri dönmek, esasında bu “21. yüzyıl komünizmi”ni “saf” ve “sınıfsız” olduğu kabul edilen bir demokrasi – sınıflar var olduğu sürece gerçekte sadece burjuva demokrasisi, ve burjuva diktatörlüğü olması anlamına gelen bir demokrasi – ile eşit görmektir.¹⁵ Bir taraftan görmezden gelinen, modası geçmiş olarak yaklaşılan, veya bir dogma olarak reddedilen, (veya bir soyutlama olarak kabul edilen ve daha sonra pratik mücadeleyle alakasız görülerek, anlamsız bir “komünizmin ABC’si” telakki edilerek köşeye atılan) eski, gerici devletin ortadan kaldırılması ve tasfiye edilmesi, radikal olarak farklı yeni bir devletin ortaya çıkmasının gerekliliğine yönelik tüm bu bilimsel komünist anlayış (ki bunun bedeli Paris Komünü döneminden bu yana tekrar tekrar milyonlarca ezilenin kanıyla ödendi) toplumun tamamını dönüştürmede ve insanlığın tamamını özgürleştirmede, eskiden ezilen kesimlerin çıkarlarını temsil etmektedir, aksi takdirde, devrimci mücadelenin kazanımları çarçur edilmiş ve ortadan kaldırılmış olacaktır, ve devrimci güçler yok edilecektir.¹⁶

Ancak bu yanlış eğilimleri çürütmek, ve komünizmin bugüne kadar geliştirildiği biçimde – ki sürekli olarak daha da fazla geliştirilmelidir – bakış açısı, yöntemi ve ilkeleriyle derinden uğraşın bunları daha sağlam zemine oturtmak yoluyla, komünistler geleceğin gerçekten bir öncüsü olma büyük sorumluluğunun ve sorununun altından kalkabilirler, kendilerini geçmişin bir kalıntısı olmaya teslim ederek veya buna dönüşerek, böylece komünist devrimin, bugünkü dünyanın dehşet ve zorbalığından çıkmanın ve içinde yaşamaya değer bir dünyaya gidişin tek çıkış yolunu ifade ettiği tüm dünyadaki halk kitlelerine ihanet ederek değil.

VI.

Revolutionary Communist Party, USA

İçinde Kültür Devrimi

Yanlış ve hatta düpedüz revizyonist çizgiler, partimizin muaf kaldığı bir şey değildir. Aslında burada eleştirmiş bulunduğumuz çizgiler ve eğilimler partimiz içinde varolmakla kalmadı, birkaç yıldan bu yana ve yakın zamana kadar güçlü bir çekim icra etti ve partimizin devrimci komünist bir öncü olmak yerine, komünist etiketi en azından bir süreliğine taşısa da, bir reformistler topluluğuna dönüşmesi yönünde gerçek bir tehlike yarattı.

1980’ler ve 1990’lar sürecinde parti içinde öyle bir durum gelişti ki, gerçekte *iki* parti vardı, ve esasen iki karşıt yolu temsil etmekteydiler. Bir yandan partinin ‘resmi’ çizgisi vardı ve bu çizginin gelişmesi özellikle Bob Avakian’ın öne sürdüğü yeni sentez olarak devam ediyor ve esas olarak partinin (o zamanlar *Devrimci İşçi* şimdi *Devrim* olarak bilinen) gazetesinde, partinin diğer dökümanları ve yayınlarında ifade ediliyordu. Fakat aynı zamanda yeni senteze ve devrimci komünist çizginin bütününe karşı, giderek artan muhalefet içinde, her ne kadar sistematik bir biçimde yeni senteze karşı ifade edilmese ve münakaşası yapılmasa da, partinin tüm düzeylerinde hakim hale gelen revizyonist bakış açıları ve yönelimler vardı – bunlar, belli özgünlüklerde farklılaşan, fakat objektif olarak, komünist devrimin amaçlarını ve bakış açısını tamamen terk etmeye vardır, emperyalist sistemin kucağına yerleşme ve bu korkunç sistem içerisinde reformlara razı olma noktasında birleşen bakış açıları ve yönelimlerdi.

Bu revizyonist çizgilerin bazı ana özellikleri ve Partimiz içinde bunların gelişmesine ve etkisinin artmasına yol açan faktörler nelerdi?

Çin’deki yenilgi ve birinci komünist devrim aşamasının sona ermesi – ve bu yenilgiyi ve hem ABD’de hem tüm dünya çapında 1970’lerin başlarına kadar süren 1960’ların büyük ayaklanmasının geriye çekilişini takiben dünyanın en güçlü emperyalist ülkesinde çeyrek yüzyıllık göreceli bir ‘denge’ – sadece dünyada radikal bir değişim isteyen ve bunun için savaşan geniş insan kitlesi üzerinde ve daha geniş manada halk üzerinde bir dağılma ve demoralizasyon yaratmakla kalmadı,

bu komünistler ve partimiz üzerinde de etkili oldu. Komünist partileri, insanlık için daha iyi bir geleceği ve kökten değişimi amaçlayan bir devrim imkanını ve ihtiyacını bilimsel olarak kavrama temelinde birleşmiş insanlardan meydana gelir; fakat onlar mevcut sistem içerisinde ve faaliyetlerini bu mevcut sistem içerisinde yürütürler – komünist partiler, mevcut dünyanın dayattığı şartlardan ve zorunluluklardan ayrı tutulamazlar, tutulmamalıdır, ne de bunlara kapalı kalabilirler.

Aynı zamanda komünist devrimin yenilgileri ve duraksamaları kullanılarak, komünizme karşı son birkaç on yıl boyunca eski düzenin savunucuları tarafından amansız bir ideolojik saldırı olmuştur, bunun etkisi de emperyalizmin içinde yerini bulma yönlü çekimin, özellikle ABD gibi bir ülkede son derece kuvvetli olmuş olmasıdır.

Birkaç yıl önce önemli bir parti toplantısında konuşan – ve bu toplantıda parti içindeki revizyonist çizgilerle açıkça yüzleşen, bunları keskin eleştiriye tabi tutan – Bob Avakian şu gözlemlerde bulunmuştu:

Gelin dürüstçe buna birkez daha bakalım. Çin'in yitirilmesinin etkisinin acısını nasıl hâlâ çektiğimizi anlatmıştım. Çin'deki bu yenilgiyi ve bu yenilginin ortaya çıkardığı hiçbir şeyi, emperyalistlerin bu temelde yaptığı ve bunun üzerine inşa ettikleri hiçbir şeyi küçümsememeliyiz. Çin'i ve onun enternasyonal proletarya ve dünya proleter devrimi için temsil ettiği her şeyi – Çin'deki Kültür Devriminden sonra, milyonlarca halk kitleleri o altüst oluşları yaşadıkdan sonra ve evet dünya görüşlerinin yeniden kalıba dökülmesi önemli sürecinden sonra kaybetmek – bunun doğurduğu sonuçlarla hem objektif gerçekte hem de kendi düşüncemizde hala hesaplaşıyoruz.

Eğer buna bir de bütün 'komünizm öldü' olgusunu ve BPKD'ne (Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne) karşı, Çin devrimi ve oradaki sosyalizme karşı, ve gerçekte sosyalist toplumun ve proletarya diktatörlüğünün tüm deneyimlerine karşı her yönden ve her biçimdeki anti-komünizm barajını, karalamaları ve iftiraları da eklerseniz; tüm bunların etkisini düşünürseniz, materyalistseniz ve diyalektiği uyguluyorsanız, bizim tüm bunların etkisine karşı bağımsızlığımız olduğunu, bunların sadece parti dışındaki insanları etkilediğini düşünmek zor olacaktır. Düşüncemiz ve ruhumuzda bile, şayet bu terimi kullanmak isterseniz kalbimizin derinliklerinde, bütün bunlara ilişkin acaba hatalı mıydık diye sorular yok mudur: Niçin kaybettik? Eğer bu kadar doğru idiysek, doğruyu temsil ediyorduyusak, neden işler bu şekilde sonuçlandı? Kendilerine ıztırap veren bu soruları – muhtemelen birkaç kere – sormadığını iddia edecek çok sayıda yoldaşın var olduğunu sanmıyorum. Bu sorulara bir cevabınız var, ama bu cevabı bulmak için epey derinlere inmeniz lazım ve inmeye de devam etmeniz lazım – ve bilimsel olmak gerekiyor. Materyalizme ve diyalektiğe gitmek zorundasınız.

Problem şuydu ki, Bob Avakian ve partide bir kaç yoldaş, diyalektik materyalizmin bilimsel bakışını ve metodunu uygulayarak böyle “derinlere” inerken, partinin çoğunluğu bütün kademelerde bunu yapmıyordu – aksine belli bir dereceye kadar komünizme yapılan iftiraları “yutuyorlar” ve ideolojik ve siyasi olarak, Lenin'in berrakça teşhis ettiği, burjuvazinin kanatlarının altına sığınma arzusuna kapılıyorlardı: burjuva demokrasisi ve burjuva haklara hapsolüyor, reformist hareketlerin özelliği olan görüşlerin – “kimlik siyasetçiliği” ve bununla ilgili olarak felsefi relativizm (objektif doğrunun olmadığı, ya da objektif doğrunun kesin bir anlamda tayin edilemeyeceği, sadece hepsi eşit derecede doğru olan ya da olmayan farklı “söylemlere” sahip farklı grupların var olduğu şeklindeki düşüncenin – kuyruğuna takılıyorlar, temel amaç olarak da devrimin yerine reformu koyuyorlardı.

Partimiz içindeki revizyonizm, Lenin'in de teşhir ettiği komünist hareketteki revizyonizmin uzun zamandır var olan özelliklerini taşıyor durumdaydı – bu özellikler “hareket herşeydir, nihai amaç hiçbir şey değildir” kavramında vücut buluyor, gerekli olan mümkün olandır, mümkün olan da

zaten yapılmakta olmalıdır şeklindeki determinist yönelimde somutlaşıyordu. Ve bu, kitleler içinde yanlış yönde “derine inmeyi” içeriyordu – dar bir temelde ve dar bir mücadele kavrayışıyla, devrim ve komünizm bir kenara itiliyor ya da en fazla anlamsız ve cansız bir şekilde reformist faaliyete yama gibi “ekleniyor”, anlamından arınıyor, partinin süregelen faaliyetleriyle en ufak bir ilişkisi kalmıyordu – aslında devrim ve komünizm mezara gömülüyordu. Parti üyeleri her zaman çok meşguldüler – fakat maşguliyetleri ve kayguları, devrim ve komünizm dışında her şeyi kapsıyordu.

Özünde bu ‘ekonomizmin’ bir biçimiydi. Tarihsel olarak komünist harekette ekonomizm, işçi sınıfının dikkatlerini, onları bir gün sosyalizme ve komünizme kazanabilmenin “en geniş araçları olarak” kendi acil talepleri üzerinde yoğunlaştırmak demektir – bu yaklaşımı Lenin *Ne Yapmalı* adlı ünlü eserinde teşhir etmiş ve çürütmüştür, ki bu kitapta Lenin, bu yaklaşımın, komünizmi inşa etmeyi hedefleyen devrimci bir hareketin inşasına hiçbir zaman götürmeyeceğini, sadece hareketi ve bu harekete katılan kitleleri kapitalizmin çerçevesi içine hapsetmeye yarayacağını göstermiştir. Lenin buna karşı şunu vurgulamıştır: bir taraftan komünistlerin kitlelerin önemli mücadelelerine katılıp onları desteklemesi hatta bu mücadelelere önderlik etmeye çalışması önemli olduğu halde, bunu *komünistler* olarak yapmaları gerekir, vurguladıklarının, zamanlı ve ikna edici ajitasyon ve propaganda yoluyla kapitalist sistemin doğasını ve özelliklerini teşhir etmek olması şarttır, komünist inanç ve amaçlarımızı ortaya koymak, ve *bu yolla* günün mücadelelerini ve hareketlerini, devrim ve komünizm hedefiyle ilişkilendirmek, bu mücadeleleri ve halk kitlelerini kendiliğindenci bir şekilde burjuvazinin kanatları altına sığınma çabasından uzaklaştırmak, tüm bunları devrimci hedefe doğru yönlendirmek gerekir. Lenin zamanından bu yana, ekonomizm “en geniş uygulanabilirliğe sahip araçları” sadece işçilerin ekonomik mücadelelerine değil, daha genel olarak çeşitli kesimler içerisindeki mücadelelere uygulama şeklinde daha geniş bir anlam taşımaktadır – komünist faaliyetin temelini bu tür mücadeleleri örgütlemeye odaklaştırmak, ve her zaman sözde olmasa bile gerçekte, devrim ve komünizm ihtimalini soyut bir şey olarak, uzak bir diyarda belirsiz bir geleceğe aitmiş gibi ele almak, bugünle, hareketler ve mücadelelerle hiçbir canlı ilişkisi olmayan bir şey olarak görmektir.

Öz olarak, devrimci durumun gelişmesini beklerken hızlandırmak, *devrimci durumun olmadığı bir dönemde devrimci faaliyet yürütme* yönelimi yerine, ekonomist reçete şudur: devrimin zuhurunu beklerken reformist faaliyet – ki bu devrim hiçbir zaman gelmez ve hiçbir zaman bu yaklaşımla inşa edilmez. Ekonomizmin tüm göstergelerinin temel özelliği, kitlelere *önderlik* edecek bir öncü olarak hareket etmek – kitlelerden öğrenmek, ama öğrenirken onlara önderlik etmek, onların bakış açısını, devrimin mümkün ve gerekli olduğuna yükseltmek, onlarla mücadele ederek devrimci ve komünist bakış açısını üstlenmeye ve devrimin özgürleştirici hedefleri için mücadele etmeye kazanmak – yerine, kitle *kuyrukçuluğu* yapmaktır.

Giderek partimizin gerçek çalışma, yaşam ve kültürünü şekillendirmeye başlamış olan ekonomizm, ve genel olarak revizyonizm, aynı zamanda (yukarıda tartıştığımız) komünist hareket içinde çok yaygın olan pragmatizm ve ampirisizmin, ve yine komünizmin sağlam bir şekilde tesis edilmiş ilkeleri hakkında ve hatta devrimin ve komünizmin arzu edilebilirliği ve olasılığı hakkında da bilinmezliğin damgasını taşıyordu. Parti Başkanı Bob Avakian tarafından ileri sürülen komünist teori alanındaki teorik çalışma ve gerçek kopuşlar, cepheden bir karşı konma yerine, partinin çoğunluğu tarafından görmezden gelindi – veya bazı durumlarda aynı ilgisizlikle “vay canına çok ciddi” diye karşılıp hemen tozlu raflara kaldırıldı – çünkü üretilen bu türden teorik çalışma ve kopuşlar, devrim ve komünizm hedefiyle ilişkili olarak çok canalcı olmasına rağmen, bu ekonomist ve revizyonist yönelim batağındakiler için değerli ve “faydalı” değildi.

Yukardakilerle ilişkili olarak, partimiz içinde bu kadar geçerlilik kazanan “revizyonist paketin” diğer bir kilit unsuru ise, komünizmi, dünyayı değiştirmek için mütemediyen uygulanması gerekli olan ve halk kitlelerini bilinçli ve aktif biçimde kazanarak bu uğurda savaşmalarını sağlayacak gerçek devrimci bir yönelim olarak ele almama yaklaşımıydı – bunun yerine komünizm “alternatif

bir yaşam tarzı” düzeyine indirgeniyordu. Bu bakış açısıyla, parti, az çok moda olan, kendi kendini haklı bulan, kendine has meşru muhalefete dönmeye başlamıştı. Bazen bu “alternatif yaşam tarzı” kendini ve diğer herkesi meşguliyetlere gömmek, eylemden eyleme koşmak anlamına geliyordu. Bazen bu, özel tarih bilginizle ve (hala hep çaba gösterdiğiniz halde hiç kimse ile birlik olamamamanızı içeren) ahlak değerlerinizle, (sözümona) komünist olmanın kendini beğenmiş, dogmatik tatmini biçimini aldı; bazen de sadece vakit öldürmek ve eleştirisel düşünceyi buzluğa kaldırmak anlamına geldi. Bir taraftan, “bu işi bilenlerin” özel yeri olarak, partiyi “gizli bilgi tapınağı” şeklinde muhafaza ederken, diğer taraftan kitleleri lapa ile besleme anlayışı, partinin çalışmasına artan bir şekilde damgasını vurdu – komünizm, cansız, özünde dini bir dogmaya dönüştürüldü.

Bob Avakian’ın çalışmalarına, artı gazetesi ile resmi belgeleri ve yayınlarına karşı, partinin kamuoyuna açık yüzü – örneğin onunla ilişkili kitapçevleri – geçmişten kalıntıların küf kokusunu salgılıyordu veya (devrimci olmayan) “hareket merkezleri”nin meşgul havasındaydı. Bunun çeşitleri mutlaka çoktu, ancak kaynak ve sonuç aynıydı: revizyonizm.

Tüm bunlarla beraber, bir de halk kitleleriyle, özellikle de halk kitleleri üzerinde aslında pranga ve zihinsel zincir olan dini anlayışlar ve bakış açılarına karşı ideolojik mücadele yürütmeye karşı kesin bir tikslenme ve dikkatli bir uzak durma söz konusuydu. Bu, şu anda çok yaygın fakat aynı zamanda yüzeysel olan anti-komünist önyargılara ve peşin hükümlere karşı mücadeleye tutuşmayı üstlenme konusunda bir isteksizlik hatta reddetme tavrı takınmaya kadar gitti.

Sonuçta ve en temel anlamda, bu “revizyonist paket”in temsil ettiği şey, devrimi terketmekti: bu kadar açıktan ve düpedüz ayan beyan dile getirilmemiş olsa bile “görüp görebileceğimiz devrimin hepsini gördük” tutumunu benimsemekti. En iyi ihtimalle devrim çok uzak bir geleceğe ait bir şeydi – ya da başka yerlerde başkaları için olabilecek bir şeydi, bir ihtimal üçüncü dünyada gerçekleşebilirdi ama, revizyonist bakış açısına göre, partimizin yaptığı veya yapması gerekenlerle pek az gerçek ve canlı ilişkisi vardı (başka yerlerdeki devrimci mücadelelerin boş “amigoluğunu” yapma seviyesine düşmenin dışında). Partimize ve parti kültürümüze gelince, revizyonizmin etkisi altında, liberalizm başını alıp gitti ve “Yahu gerçekçi olalım – ne bekliyordunuz? – bu ülkede, gerçekten devrimin öncüsü olan, yani *Devrimci Komünist Partisi* ismini hak edecek bir partinin olması mümkün değil” tutumu yaygınlaştı.

Bu iki çizgi arasındaki, temelden antagonistik olan ve giderek şiddetlenen çelişki – Bob Avakian’ın gelişen yöntemi, yaklaşımı ve çalışmasının bütünü ve partinin “resmi” çizgisi, belgeleri ve yayınları bir tarafta, ve burada genel olarak ifade ettiğimiz değişik özellikleriyle ve esas içeriğiyle “revizyonist paket” diğer tarafta – son birkaç yıl içinde tamamiyle kritik bir noktaya vardı: bu karşıt çizgilerin artık parti içerisinde birlikte var olmaları mümkün değildi, ya da bu türden “beraber var olma” revizyonizmin zaferine ve gerçek devrimci-komünist öncünün sona ermesine götürürdü.

Bu temel farklılaşmaların üzerinde açık ve derin mücadeleye götüren hızlandırıcı faktör, çalışmasının bütününde, yönteminde ve yaklaşımında yoğunlaştığı şekliyle, Bob Avakian’ın önder rolünün takdir edilmesine, öne çıkarılmasına ve popülerleştirilmesine yönelik bir kültür inşa edilmesi için yürütülecek kampanyaya partinin hazırlık yapması bağlamında ortaya çıktı. Bu takdir, tanıtım ve popülerleştirme kültürünün inşası şimdi partimizin çok yönlü devrimci çalışmasında iki dayanaktan biri olarak kabul edilmektedir (diğer en büyük destek ise partimizin yayın organıdır – yeni tüzüğümüzde bütün bunlar tartışılıyor). Ancak o dönemde, bundan sadece bir kaç yıl önce, parti içerisinde bununla ilgili tartışmada, daha önce görünenden daha da fazla açığa çıktı ki, partinin içinde, yeni bir parti iç belgesinde ifade edildiği gibi “aslında Başkan’ın çalışmasının esas içeriği olan, devrimin ve komünizmin yeniden tasavvuru, yeni sentez konusunda derin bir takdir eksikliği” vardı. Aynı iç belgenin işaret ettiği gibi:

Şimdiye dek bu yeni sentez çalışması 25 yıldan beri devam etmekteydi; fakat revizyonist çizgi bu çalışmaya sırt çeviriyordu, başta anlamamakla, ve daha sonra, işler geliştikçe, objektif bir muhalefet göstererek.

Bu dünyaya gelmek için çabalayan yeni bir şey vardı – ve var; hem adet edinilmiş hikmete hem de komünistlerin dogmatizmine ve reformizmine karşı zorlu bir mücadele veriyor. Fakat buna ya bazı yoldaşlar tarafından karşı çıkıldı ... veya görmezden gelindi, ya da “ilginç” olarak değerlendirildi. Hemen hemen evrensel olarak içeriği kavranmadı (veya eklektik bir şekilde karşı çıkıldı). Pratikte de kendisine konu dışı diye muamele edildi. “Teori pratiğin önünde gidemez” şeklindeki kaba ampirisizm saflarda esas olarak karşı çıkılmadan devam etti. Bob Avakian, Çin’deki 10 yıllık BPKD’den sonra, fazlasıyla çok sayıda insanın Marksizm’i revizyonizmden ayırdedememesine neden olan gerçek problemlerle uğraşmış ve bunları derinlemesine incelemişti. Bu birçok yoldaş tarafından önemsenmedi, ve bazıları bundan açıkça rahatsız oldular. Bu meselenin derinliklerine inilmesine ve son derece can sıkıcı sorunların cevaplarının geliştirilmeye başlanmasına bir kez daha ya doğrudan karşı çıkıldı ya da ‘görmezden gelindi’. Bu revizyonist muhalefet, ‘komünizm öldü’ tezini objektif olarak ‘yiyip yuttu’, böylelikle, gerçekten neden ‘Çin’i kaybettik’ gibi acı veren meselelerle uğraşıp bunlara cevaplar geliştiren canlı, gelişen komünist önderlik yerine, donuk dogmatik dinci inançlara sarıldı.

Bu noktada partimizdeki komünist çizgi ile revizyonist çizgi arasındaki karşıtlık sadece daha bütünlüklü olarak ifade edilir hale gelmekle kalmadı, aynı zamanda Bob Avakian’ın önderliğinin ve öne sürdüğü yeni sentezin neyi temsil ettiğinin genişçe kavranıp kavranmaması ve halk kitlelerine götürülüp götürülmemesi meselesine açık ve keskin bir şekilde yoğunlaşmak – veya bunu reddedip reddetmeme ve bunun üzerinden hareket etmeyi kabul edip etmeme – biçimini aldı. Bu şartlar altında, birinci seçenek, devrim ve komünizm yolunda ilerlemeyi temsil ediyordu – çünkü Bob Avakian’ın, onun çalışmalarının, metodunun, ve yaklaşımının bütünü rolü, her şeyden önce, komünizmin yaşayan bir bilim ve stratejik devrimci bir yönelim olarak geliştirilmesinden ibarettir – oysa partimizde başgösteren bu muhalefet, öz olarak, reformizme sığınmayı ve emperyalizme teslimiyeti temsil ediyordu – her ne kadar bu “komünizm”i bir çeşit dini inanç kabilinden ve/veya “alternatif yaşam tarzı” olarak muhafaza etmek suretiyle yapılyorduysa da.

Durumun ciddiyetinin ve söz konusu tehlikenin ve risklerin tamamen farkında olan – ve o noktada parti önderliği içinde sadece gayet küçük bir çekirdeğin desteğine güvenebilen – Bob Avakian, cesaretle RCP içinde bir Kültür Devrimi çağrısında bulundu. Aynı zamanda bu Kültür Devriminin uzun bir yürüyüşün içinde gerçekleştirilmesi gerektiği konusunda ısrar etti – bu mecaz aracılığıyla Partinin köklü dönüşümü ve yeniden devrimci canlılık kazanması, ki bu Kültür Devrimi’nin amacı buydu, daha büyük objektif dünyanın dönüştürülmesi çerçevesinde ve esas olarak buna hizmet etmek için gerçekleştirilmesi gerektiğini vurguladı – partinin çalışmalarını sürdürmesi, komünist ilkeler ve amaçlar rehberliğinde olacaktı ve reformist değil devrimci bir hareket inşa edilecekti. Burada tartışılan sebeplerden ötürü, odak nokta ve kültür devriminin önemli meselesi, Bob Avakian’ın yaklaşım metodu, bütünlüklü çalışması ve yeni sentezi temelinde mi aktif bir şekilde onu yürüteceğimiz, ve böylelikle bunların yoğunlaştırdığı komünist teori ve stratejiyi mi ilerleteceğimiz, ya da bundan vazgeçerek revizyonizmin şu veya bu çeşidini – veya bu minvalde eklektik bir çorbayı – mı benimseyeceğimiz meselesiydi.

Bu yılın başlarında bir grup parti üyesiyle konuşmasında Bob Avakian bu Kültür Devrimi’nin başlama yönelimi ile ilgili şunları söyledi:

O zamanlar durumu nasıl görüp mücadele ettiğim temelinde, ki bu aşağı yukarı 5 yıl kadar önceydi, Partinin ‘resmi’ çizgisinde devam eden devrimci komünist karakterine rağmen aslında partinin revizyonizmle “dolup taşmış” olduğu ve hatta artık

revizyonizmin damgasını taşıdığı netleştiğinde üç temel seçenek vardı. Bu seçenekler şunlardı:

Bu partiyi olduğu gibi kabul etmek ve özünde partinin tam da nasıl olması gerektiğinden vazgeçmek;

Bu parti'den ayrılıp tamamen yeni bir parti kurmak üzere yola çıkmak; veya, Kültür Devrimi'ni başlatmak.

O zamanlar şuna inanıyordum ve hala da inanıyorum ki, bu konuşmanın ilk başlarında ve başka yerlerdeki konuşmalarımdaki sebeplerden dolayı en son belirttiğim seçenek tek doğru ve gerekli olandı. Bu, bir partinin ne kadar değerli olduğu, ve eğer vaktinden evvel ve yanlış bir biçimde bu partiden ayrılırsa yeni bir parti kurmanın ne kadar zor olduğu nedenleriyle alakalı bir şeydir. Fakat evet, doğru, parti kutsal değildir ve eğer devrimci bir öncü olmayacaksa o halde canı cehenneme! Başka bir şey yapalım, başka bir şey hazırlayalım. Ancak partinin gerçekten olması gereken noktaya doğru dönüştürülebileceğine yönelik umudun tükendiğini gösteren objektif ve bilimsel işaretler yoksa, bu partiyi terk etmememiz gerektiğine o zaman da inanıyordum, ve halen de inanıyorum.

Bu Kültür Devrimi bir tasfiye değil mücadeleydi – amacı ve metodu kişileri hedeflemek olmayan, revizyonist çizgi ile devrimci çizgiyi karşılaştırarak farkını ortaya koymak ve böylelikle partinin temelini ve üyelerini devrimci çizgi yoluyla sağlamlaştırarak revizyonist çizgiyi teşhir etmek, eleştirmek, ve bu revizyonist çizgiden kopmak olan ideolojik bir mücadele – ki bütün seviyelerden devrimciler ve komünistler olarak parti üyelerinin yönelimi büyük güç ve yeni bir canlılık kazansın, bilimsel komünist metod ve yaklaşım ile temeli daha bir sağlamlaşsın, parti, sorumluluklarını üstlenme yeteneğine ve kararlılığına sahip bütünlüklü gerçek bir devrimci komünist öncü olarak – daha azı kabul değil – kurtarılınsın ve yeniden canlandırılınsın. Bu Kültür Devrimi'nin rotası ve doğası, başlangıcından bu yana, yaklaşık 5 yıl içinde karmaşık ve keskin gelişmeler izledi. Bu süreçte alt-üst oluşlar yaşandı, parti üyelerinin ve bir bütün olarak partinin kendisinin revizyonizmden temel kopuşu sağlaması ve bir sıçrama ile – bir kez daha ve daha derinlikli temelde – gerektiği gibi ve kararlı olduğumuz gibi komünistler ve komünist bir öncü olmak için, tekrar tekrar ve giderek derinleşen ideolojik mücadele gerekti. Bu mücadele farklı aşamalardan geçti, ilk aşamalarında meydana gelen belirleyici bir ilerlemeyle beraber, partinin kolektif önderliği devrimci çizgi ve bu çizgiyi geliştirip onun için mücadele eden Bob Avakian'ın önderliği etrafında temel anlamda birleşti, ve bu temelde Kültür Devrimi yoluyla revizyonizmi yenilgiye uğratacak ve partiyi devrimci komünist bir öncü olarak kurtarıp canlandıracak yetenek ve kararlılığımı derinleştirdi.

Bu çapta, tehlike ve fırsatların da bu kadar canalcı olduğu bir mücadeleden bekleneceği üzere, partimizdeki Kültür Devrimi süreci, kendilerini hala komünist olarak nitelendirse bile, ve hatta daha iyi bir dünyanın ortaya çıkarılabileceğine yönelik arzularını dile getirse bile, bunu gerçeğe dönüştürme yönünde mücadele etmek için sorumluluk almayı, gerekli fedakarlıkta bulunmayı, emperyalizm ve onun korkunç suçlarıyla barış yapmaya gönüllü olanları eledi. Bazı insanlar revizyonizmden kopmayı reddettiler veya kopmayı beceremediler, ve partiden istifa ettiler (veya istifa etmeleri rica ve telkin edildi). Partiden kopanların çoğu, birkaç küçük istisna hariç¹⁷ – en azından bu ülkede ve gerçekçi bir zaman dilimi içerisinde – devrimin mümkün olacağına inanmadıkları temelinde ayrıldılar, bazıları da devrimin ve komünizmin artık arzulanan bir şey olmadığını düşündüklerini itiraf ettiler. Bu, devrimin mümkün olmadığı ve komünizmin arzulanan bir şey olmadığı anlamına değil, bu insanların devrimci arzularının ve komünist yönelimlerinin yozlaştığı anlamına gelir ve – partimiz içerisindeki Kültür Devrimi süreci yoluyla öne çıkan ve kendilerini komünizm davasına bir kez daha hem de daha derinden adayanların aksine – sırtını partiye ve devrime dönenler, devrimin ve onun komünizm hedefinin, bunu gerçeğe dönüştürmek için yoğun faaliyeti, riskli faaliyeti, ve sık sık popüler olmayan ve akıma karşı giden faaliyeti gerektirdiğini, ve kendilerinin de bunu omuzlamaya istekli olmadıklarını kabul etmektedirler.¹⁸

Onlar artık parti programımızda belirtilen kıstaslara uymamaktadırlar (Bölüm II, Örgütlenme İlkeleri):

Revolutinary Communist Party, USA insanlığın önünde duran çok büyük ihtiyacı, komünizme doğru ilk adım olarak devrim yapma ihtiyacını karşılamayı omuzlamak için biraraya gelen insanlardan oluşmaktadır. Onlar, büyük bir ciddiyet ve büyük bir sevgiyle, büyük bir kararlılık ve büyük bir tutkuyla, yaşamlarını tamamen buna adanmışlardır.¹⁹

En temel anlamda partimiz içerisindeki Kültür Devrimi'nin sonucu, partinin devrimci ve komünist bakış açısında, hedeflerinde, ruhunda, ve kültüründe gerçek bir yeniden canlanma olmuştur, ki bu parti, karmaşıklara, zorluklara ve tehlikelere bilimsel olarak dimdik karşı duran, nihai hedef komünizm yolunda, bu ülkede devrim için ve dünyada aynı dava uğrunda en yüksek katkıyı gerçekleştirmek için mümkün olanı yapmanın verdiği ilhamla donanmış bir partidir. Ve parti içinde mücadele, partinin devrimci karakterini ve temellerini daha da güçlendirmek ve derinleştirmek için, yeni temelde –partinin devrimci-komünist çizgisi temelinde gayretle ve yaratıcı bir şekilde yürütme çerçevesinde – sürdürülmektedir.

Bütün bu zaman süreci içinde, partimiz – bir taraftan partiyi izleyen halk kitleleri ve yine objektif çıkarları komünist devrimde yatan daha geniş halk kitleleri de ızdırap çekerken – partimiz içerisinde giderek güç kazanan revizyonizmin sonucu ızdırap çekti, ki bu revizyonizm, Çin'de kapitalizmin restorasyonu ile son bulan komünist devrimin ilk aşaması durumunun yanlış özetlenmesinden beslendi ve bunu güçlendirdi, yeni ve eski emperyalistler de bu durumu ele geçirerek dünyayı daha da insafsızca talan ettiler, sosyalizmin ilk aşamasında gerçekten başarılı olmuş olan büyük şeylere olan herhangi bir saygıyı imha etmeye yeltenerken amansız ideolojik-politik saldırı yürüttüler, ve bu büyük başarıları mümkün kılan gerçek dünya mücadelesine rehberlik eden devrimci komünizm biliminin itibarını düşürmeye çalıştılar. Partimiz içindeki Kültür Devrimi yoluyla, ideolojik, politik ve örgütsel olarak daha üst bir düzeyde daha güçlü ve daha birleşik olarak, komünizm bilimi (Bob Avakian tarafından ileri sürülen yeni sentez yoluyla daha da geliştirildiği için, ve süregiden yoldan ve mücadele yoluyla uygulanması ve geliştirilmesi gereken canlı bir bilim olarak görme anlayışıyla birlikte) zeminine daha sağlam basarak ortaya çıktık.

Komünist ilkelere ve hedeflere bağlı kalmanın ve devrim yolunu terketmeyi reddederek reformizmin aşınmış hüsrana dolu çamurlu patikalarını tercih etmemenin bedelini ağır ödedik – ki reformizmin daha “gerçekçi” olduğu ve işleyeceği iddia edilir, oysa acı tecrübeler tekrar tekrar göstermiştir ki, bu sadece insanları burjuva hakimiyetin ve kapitalist zulmün ölümcül sınırları içine hapsedmeye yarar. Ancak bu bedeli ödediğimiz için, omuzlamamız gereken sorumlulukları üstlenmeye şimdi daha da hazırız, önümüzde duran görevlere cevap vermeye – Bob Avakian tarafından ileri sürülen yeni sentez temelinde burada devrim için aktif bir şekilde çalışma, aktif ve anlamlı bir şekilde yaptığımız her şeyi bu devrimci hedefi gerçekleştirmeye hasretmeye ve komünist hareket ile birlikte bir bütün olarak dünyada bu aynı anlayışla mücadele etmeye – daha da kararlıyız.

Bunu yaparken gerçek problemlerin ve risklerin tam farkında olarak kendi deneyimlerimizden – ve bu deneyim yoluyla daha derinden ve daha sağlam olarak kavramaya başladıklarımızdan – komünist hareket içindeki diğer güçleri haberdar ediyoruz, çünkü bu deneyim hepimizin hedefi açısından derin dersler ve büyük önem taşıyor. Özellikle de partimiz içindeki Kültür Devrimi yoluyla edindiğimiz deneyim, böyle bir partinin yenilip yok edilmemesinin – bu partinin sadece sebat etmekle kalmayıp, ideolojik ve siyasi olarak, ve stratejik devrimci yaklaşım açısından, bilimsel yönelim açısından, bu kavrayışı, evet bu en kudretli emperyalist gücün içerisinde, halk kitleleri için güçlü ve yaşayan bir gerçek haline getirmek için ve bunu tüm dünyada aynısını yapan insanlarla birlik içinde yürütmek için, gerçek bir yeniden canlanma ve güçlenmeyi gerçekleştirmiş

olmasının – burdaki ve dünyanın her yerindeki ezilen kitleler açısından ve insanlığın geleceği açısından ne anlama geldiği konusundaki anlayışımızı büyük ölçüde ilerletmiştir. Başkanımız Bob Avakian'ın yakın zaman önce yazdığı gibi:

İşte bu yolla, bu bilimsel temel üzerinden ve bu bilimsel yöntem ve yaklaşımı uygulama yoluyla, devrim ve komünizm için fethetme ruhuna ve (Yeats'in bir şiirinden alıntı yapacak olursak) şiddetli bir tutkuya sahip olabiliriz ve olmalıyız.²⁰

VII

Sonuç: Bir Meydan Okuma ve Bir Çağrı

Burada söylemiş olduklarımızı da, partimizin tüzüğünün sonuç bölümünde söylediklerimizi de bilinçli olarak dile getiriyoruz:

Revolutionary Communist Party, USA dünya devriminin kendi payı olarak ve nihai amaç komünizm için emperyalist haydutların göbeğinde, ABD'de devrime önderlik etme sorumluluğunu üstlenmiş bulunuyor. Bu büyük ve tarihsel bir yükümlülüktür – ve bütün bunların gerçekleşmesini isteyenler bir araya gelerek bu öncüyü desteklemeli, parti ile beraber çalışmalı ve onu güçlendirecek destekler inşa etmeli, komünist amaç ve bakış açısını destekleme temelinde partiye katılmalıdırlar.

Bütün insanlığın özgürlüğü: hedefimiz budur, bu, ve bundan daha azı değil! Yaşamımızı adayacağımız daha büyük bir dava ve daha büyük bir amaç yoktur.²¹

Tüm burada konuştuğumuz ve dosdoğru yalın sözlerle ortaya koyduğumuz, baskının sömürünün olmadığı yeni bir dünyayı vücuda getirecek kararlılığımıza saygı duyan ve bunu paylaşanlara, parti etrafında saf tutma, partiye destek ve yardım çağrısına daha büyük bir anlam ve vurgu yüklemelidir.

Her yerdeki devrimcilere ve komünistlere, kökten farklı temelde çok daha iyi bir dünyaya özlem duyan herkese: her ne biçimde olursa olsun geçmişe geri sürüklenip orada mesken tutmayalım -- bunun yerine komünizm hedefine ve insanlığın binlerce yılın geleneğinin zincirlerinden kurtuluşuna doğru cesaretle ilerleyelim.

¹ Marks'dan Kugelmann'a, 1868, aktaran Raymond Lotta, Frank Shannon ile birlikte, *Amerika Çöküşte, "1980'lerde ABD'de ve Dünya Çapında, Savaş ve Devrime Doğru Gelişmelerin Bir Analizi"*, cilt 1, Banner Press, Chicago, 1984, s.10

² Siyahlara uygulanan baskı ve ABD kapitalizmi ve emperyalizminin tarihi gelişmesi arasındaki ilişkinin bütünlüklü analizi için bkz. Bob Avakian'ın *Komünizm ve Jefferson Demokrasisi*, RCP Publications, Chicago, 2008; ya da internette www.revcom.us

³ Revolutionary Communist Party, USA'nın tüzüğü, RCP Publication, Chicago, 2008, Önsöz: ABD, Devrimci Komünist Partisinin Temel İlkeleri/Prensipleri, s.2, vurgular orjinalden. Bu Tüzük internetten de elde edilebilir www.revcom.us

⁴ "Devrim Yapmak ve İnsanlığı Özgürleştirmek" Bölüm 1 ve 2, www.revcom.us adresinde ve Revolution ve Communism'de elde edilebilir: *A Foundation and Strategic Orientation*, Devrimci bir broşür, 1 Mayıs 2008. The book by Ardea Skybreak referred to here is *The Science of Evolution and the Myth of Creationism—Knowing What's Real and Why It Matters*, Insight Press, Chicago, 2006.

⁶ Besides other sources that we have referred to in relation to the experience of the communist revolution and socialist society, for an important summation of the contributions of Marx, Lenin, and Mao to the development of the science of

communism and the strategy of communist revolution, see the Appendix: Communism as a Science in the Constitution of the Revolutionary Communist Party, USA.

⁷ The literal end of the Soviet Union, in the early 1990s, came more than three decades after socialism had actually been overthrown and capitalism restored in that country in the mid-1950s. Since that time the Soviet Union had become, as Mao Tsetung identified it, social-imperialist, that is, socialist in name but capitalist-imperialist in fact and in deed, although this was a form of capitalist imperialism in which the state was the decisive locus and central element of the economy. Yet while now capitalist, the Soviet Union, as a social-imperialist power, remained a formidable rival to the U.S. and its imperialist bloc; and, ironically, when the Soviet Union and its empire literally unraveled in the 1990s, this was seized on by apologists and “triumphalists” of “classical Western” capitalism-imperialism and proclaimed as yet another defeat for communism and “proof” that socialism is an unwieldy and unworkable monstrosity. For analysis of the actual experience of socialist society, in the Soviet Union and China—the historically unprecedented and liberating transformations carried out in those countries when they were socialist, and the very real problems, shortcomings, and errors, see thisiscommunism.org, the website of the Set the Record Straight project. [\[back\]](#)

⁸ Those who claim that the experience of the communist movement, and the socialist societies it has brought into being, shows the limitation and ultimately the bankruptcy of what they call the “party-state paradigm,” have drawn essentially erroneous and misleading conclusions, which echo the “conventional wisdom” propagated by the capitalists and their intellectual camp followers and feed into the cacophony of their anti-communist dithyrambs (their sound and fury which ultimately signify nothing...or nothing positive). In the coming months and years—including through an online theoretical journal, as well as our Party’s newspaper, Revolution, and other vehicles—we will more thoroughly excavate, dissect, and refute theories such as this, and the outlook and method they embody. Here, let us state very clearly that without this so-called “party-state paradigm”—in other words, without state power for the formerly exploited, aiming to abolish all exploitation and uproot all oppressive relations throughout the world, and without a vanguard to lead in that process—you will not even come close to addressing, let alone to solving, the profound and complex contradictions that have to be dealt with in order to actually bring a radically different world into being. To abandon and attack that “paradigm” is, at least objectively and regardless of anyone’s professed intent, to abandon and undermine the goal, and the struggle to realize the goal, of breaking out of and ultimately breaking free of the system that perpetuates all too real horrors that now daily wound and haunt humanity and indeed pose a very real threat to its continued existence. That is what the experience of the communist movement—and indeed the historical experience of human society overall—actually shows, when it is examined and summed up with a scientific outlook and method. [\[back\]](#)

⁹ See, for example, Bob Avakian, *The Loss in China and the Revolutionary Legacy of Mao Tsetung*, text of a speech by Bob Avakian delivered at Mao Tsetung Memorial Meetings, RCP Publications, Chicago, 1978, and *Mao Tsetung’s Immortal Contributions*, RCP Publications, Chicago, 1979. [\[back\]](#)

¹⁰ See “[Re-envisioning Revolution and Communism: What IS Bob Avakian’s New Synthesis?](#)”, available online at revcom.us. [\[back\]](#)

¹¹ “[Making Revolution and Emancipating Humanity](#)” (Part 1), available online at revcom.us; also included in *Revolution and Communism: A Foundation and Strategic Orientation*, a Revolution pamphlet—the quote here is found on p. 27 of that pamphlet. [\[back\]](#)

¹² Bob Avakian, [Conquer the World? The International Proletariat Must and Will](#), published as issue No. 50 of *Revolution* magazine, December 1981, RCP Publications, Chicago. For a presentation of essential aspects of Bob Avakian’s development of the content and scientific basis for communist internationalism, see (in addition to *Conquer the World?*) “[Advancing the World Revolution: Questions of Strategic Orientation](#),” originally published in *Revolution* magazine, Spring 1984, available online at revcom.us. [\[back\]](#)

¹³ “[Making Revolution and Emancipating Humanity](#)” (Part 1), available at revcom.us, and included in *Revolution and Communism: A Foundation and Strategic Orientation*, a Revolution pamphlet—the quote here is from pp. 36-37 of that pamphlet. [\[back\]](#)

¹⁴ The Constitution of our Party, in the Appendix: Communism as a Science, explains that bourgeois right refers to: the way the still existent commodity relations and inequalities left over from capitalism, right within socialist society, mutually reinforce each other, and are reflected in the superstructure—the political institutions and ways of thinking, culture, and so on—and how all this poses obstacles to the continuing revolutionary advance under socialism and must be restricted and finally overcome as a crucial part of the struggle to prevent capitalist restoration and achieve the final goal of communism. [\[back\]](#)

¹⁵ A concise exposure of the illusions of “pure” and “classless” democracy, and explanation of the actual relation between democracy and dictatorship—of fundamentally different kinds—is presented in the following statement by Bob Avakian:

In a world marked by profound class divisions and social inequality, to talk about “democracy”—without talking about the class nature of that democracy and which class it serves—is meaningless, and worse. So long as society is divided into classes, there can be no “democracy for all”: one class or another will rule, and it will uphold and promote that kind

of democracy which serves its interests and goals. The question is: which class will rule and whether its rule, and its system of democracy, will serve the continuation, or the eventual abolition, of class divisions and the corresponding relations of exploitation, oppression and inequality. (Cited in the [Constitution of the Revolutionary Communist Party, USA](#), emphasis in original; this can also be found at [revcom.us](#).) [[back](#)]

¹⁶ During this present period, some communists, former communists, and “fellow travelers” of communism have conjured up an eclectic brew of scholasticism, agnosticism, and relativism, which is in opposition, in some cases consciously and explicitly, to the new synthesis brought forward by Bob Avakian, and in any case to the fundamental outlook, methodology, and objectives of communism. Those who proffer this brew claim that there is no adequate theoretical framework to explain, clarify, and draw the appropriate lessons from the past experience of the communist movement and to guide practice which would avoid the mistakes of the past, as these people (mis)understand them. Therefore, the argument goes, efforts must be spent on what can only amount to endless and aimless endeavors to discover, in a realm totally divorced from revolutionary practice guided by communist principles, the necessary theoretical framework. Often this is accompanied by an advocacy, if not an actual carrying out, of practical work and struggle on the most narrow basis and of the most reformist kind—another ingredient in this eclectic brew. All this serves, at least objectively, as a rationalization for withdrawing, retreating, or simply remaining aloof from actual revolutionary struggle—struggle guided by communist theory and principles which in fact can be, have been, and are being developed, in dialectical relation with practice, in the broad and not narrow sense—struggle with a revolutionary not reformist content.

It is hardly surprising, especially in a highly parasitic imperialist country—an imperialism which literally preys on the world and billions of its people—that such a scholasticist, relativist, and agnostic orientation and approach would arise, even with a more or less communist coloration, and would find some receptivity particularly among the more privileged strata, and specifically among the intelligentsia. For, so long as one can continue to maintain that an adequate theoretical framework is lacking, one can continue to convince oneself that there is nothing wrong with refusing to make the commitment to the actual struggle for communism, a commitment and struggle which could compel one to move outside of what is, after all, the not so uncomfortable existence of an academe in the world’s wealthiest and most powerful imperialist citadel. What is being objected to here is definitely not the role of the academic intellectual per se, nor grappling in the realm of theoretical abstraction itself—which can be an important area of endeavor and can in fact make valuable contributions, in various ways, to the cause of communism, even when this does not directly involve the realm of politics and political philosophy. Rather, what is being identified, and sharply criticized, is the phenomenon of making a principle of approaching theory in abstraction from revolutionary practice and in opposition to the scientific communist, dialectical and materialist, understanding of and approach to the relation between theory and practice, as this has been discussed here. And we do feel the need to express our impatience with a certain kind of frankly unintelligible and self-consciously obfuscating fluff that passes itself off as, and all too often passes for, radical thinking in academic circles and which at times even masquerades as Marxism. [[back](#)]

¹⁷ An exception to the general pattern with those who have left the Party on the basis of more or less openly giving up on revolution, is a motley group which has not been content simply to capitulate to imperialism but has set itself up as a small cabal of “parasitic critics” outside the Party, seeking to fabricate “grand rationalizations” for this capitulation by launching highly unprincipled attacks on our Party and its leadership—and in particular our Chairman Bob Avakian—by purveying gossip and innuendo, slander and crude distortion of our Party’s line and work, and even making crude appeals to anti-communism, all while still pretending, for now, to uphold revolution and communism (although this pretense, too, will very likely be abandoned before long). While objectively this represents a minor phenomenon, there are some things that characterize these “critics” which can serve as useful teachers by negative example.

First, the positions and viewpoints that they are now arguing for have the virtue (if it can be called that) of presenting, in a fairly thorough way, precisely the kinds of revisionist lines that were identified, dug out, discredited, and defeated through the course of the Cultural Revolution in our Party—lines whose features we have outlined here in discussing the “revisionist package” that emerged in opposition to the revolutionary line within our Party.

Second, the former Party members who resigned and started up this little cabal have provided a textbook example of the nature of political and ideological opportunism, including in the fact that they refused to carry out principled struggle over their differences while in the Party. Such conduct is in contradiction to and in violation of the fact that it is a basic principle of communist organization, and has all along been an explicit principle of our Party, that Party members have not only the right but the responsibility to raise differences with the line and policies of the Party, in an open and aboveboard way, through the appropriate Party channels. Moreover, during the course of the Cultural Revolution in our Party, all Party members were called on at one point to seriously reflect on their commitment to the Party, its communist principles and aims, and the content and objectives of the Cultural Revolution in the Party, and if—but only if—they were firm in this commitment, to rededicate to this. And it is noteworthy that a certain Mike Ely, who is now attempting to puff himself up as some kind of “big fish” in this little stagnant pond of “parasitic critics,” did in fact make such a rededication at that time—once again without raising any objections or differences concerning the line of the Party and the aims and the course of the Cultural Revolution within the Party.

Given that it has now become very clear that he has had disagreements with the basic line of the Party—not only in the last few years, during the period when a Cultural Revolution has been carried out within the Party, but going back well before that—the question naturally poses itself: Why did such a person remain in the Party all that time, while refusing

to raise substantive disagreement with or wage open and aboveboard struggle around important aspects of the Party's line that he has clearly held basic differences with over a whole period of time? The obvious answer is that he remained in the Party, while at the same time concealing major differences, in the attempt to use the Party as a vehicle for his own, opportunist line. Evidently, as a result of the grip of revisionism in our ranks, he found it possible for many years to carry out his "alternative lifestyle" inside our Party, pretending unity and more or less doing whatever he wanted, given the rampant liberalism that was a part of the revisionist line and the culture it promoted within our Party. It was only as the Cultural Revolution continued to be carried forward, and as the ground for revisionism was increasingly cut away, that he found it more and more difficult to continue carrying out an opposing line while feigning agreement with the Party. So then, what did he do? He abruptly quit the Party, sought other avenues for the expression of his opportunism, and launched his unprincipled attacks on the Party and its leadership. Before quitting the Party, did he exhaust—or even seek to utilize—the means that exist within the Party for raising and struggling over differences in a principled way? Did he, before quitting, write up a paper expressing his differences and have it forwarded, through Party channels, to Party leadership? Did he request a meeting with Party leadership to voice and discuss these differences? No. Instead, he acted in complete violation of the principles of communism, and in fact in the opposite manner of anyone with any basic sense of integrity.

This kind of conduct is not surprising on the part of such a person, not only because of his opportunist political and ideological line in general but also because, especially once the Cultural Revolution was launched and was gaining momentum within our Party, and the sights of Party members were being raised to crucial questions of ideological and political line, and to struggling out these lines with science and substance, had he attempted, while still in the Party, to employ the kind of "tabloid" methods he has used since quitting the Party—innuendo, gossip, "revelations of inside information," and so on—this would not only have been immediately recognized, within the Party, as crude and ludicrous distortion, and blatant violation of communist principle, but it would have been identified as part of a more overall opportunism, and he would have been required to abandon those kinds of unprincipled methods and instead engage, in a serious way, with the crucial questions of line that have been at stake in this Cultural Revolution, and to defend, by principled and substantive means, the lines he has obviously held in opposition to the revolutionary line of the Party. And he would have failed miserably in attempting to do that, because once again these lines would have been clearly recognized as representative of the very "package" that the Party, and its members, were increasingly identifying as revisionist and waging ideological struggle against as such.

As we have said, in the course of a major class struggle—and that is what this Cultural Revolution in our Party has been: a crucial class struggle, in the ideological realm—things and people are bound to divide out. Our Party, having carried out this struggle on a principled basis, focusing on questions of ideological and political line and seeking to win as many as can be won to the revolutionary line, without compromising with revisionism, has greatly strengthened itself in its communist outlook and orientation and its ability to carry out its revolutionary responsibility; and on this basis we are well rid of opportunists like those in this small cabal of "parasitic critics." And while the line of such opportunists is utterly bankrupt, our Party, and the revolutionary movement we are dedicated to building, and leading, will be strengthened as people compare and contrast the objectively counter-revolutionary line of these opportunists and the role they are playing, with the revolutionary-communist line and work of our Party.

(In this connection, see "[Stuck in the 'Awful Capitalist Present' or Forging a Path to the Communist Future?, A Response to Mike Ely's Nine Letters](#)," by a writing group in the RCP, available online at revcom.us.) [[back](#)]

¹⁸ [Constitution of the Revolutionary Communist Party, USA](#), II. Principles of Organization, Article 1 —Membership, p. 18; also available online at revcom.us. [[back](#)]

¹⁹ [Constitution of the Revolutionary Communist Party, USA](#), II. Principles of Organization, p. 15; also available online at revcom.us. [[back](#)]

²⁰ Bob Avakian, [Communism and Jeffersonian Democracy](#), RCP Publications, Chicago, 2008; this work is also available online at revcom.us. [[back](#)]

²¹ [Constitution of the Revolutionary Communist Party, USA](#), Conclusion, p. 24; also available online at revcom.us. [[back](#)]